

Móra Nyúz

VI. évfolyam 4. (24.) szám. A Móra Ferenc Kollégium lapja 2005. május 9.

A photograph of a man in a dark suit, white shirt, and light-colored tie. He is wearing a gold paper crown and is smiling broadly. He is holding a microphone in his right hand and a black shoe with white laces in his left hand, which is raised high. The background is a plain, light-colored wall.

Kalapos király

Szerkesztői szósz,

avagy hogy köszöni meg egy zakkant szőke az egész éves bizalmat...

Örülök, hogy nem vagyok színész. Vagy rendező. Vagy producer. Vagy betétdal-énekes. Vagy vágó. Vagy sminkes. Szóval hogy nem üzök semmi olyan tevékenységet, amely tevékenység üzése fenyegetően hordozná magában egy bármilyen nagyobb nyilvánosság (esetemben ez tíz fő után kezdődik) előtt átnyújtandó és átveendő díj nagyobb nyilvánosság előtt történő átnyújtásának és átvételének veszélyes lehetőségét. Sokkal jobb Móra Nyúzszerkesztőnek lenni, mert így leírhatok öt nagyon rövid mondat után egy nagyon hosszút, és ezen meggondolatlan cselekedetemnek is lesz pozitívumként értékelhető következménye. Az történhet ugyanis, hogy vagy megköveznek az öt nagyon rövid és az utánuk következő nagyon hosszú mondatért, de akkor tudni fogom, hogy az illetők olvasták a Móra Nyúzt, és jogos felháborodásuknak adtak hangot a kövek megragadásával. Ha pedig az derül ki, hogy az iméntihez hasonló képzavarokkal telezsúfolt szerkesztői szószot nem olvasták semmiféle jogosan felháborodó illetők, akkor a meg nem értettség búskomorságával arcomon magam alá

zuhanok ugyan, és ennek a 26-os szoba lakói nyilván nem fognak nagyon örülni, de akkor életben maradok, és a magam alá zuhanás külsérelmi nyomaitól eltekintve egészségem sem fog károsodni.

De ha színész lennék (vagy rendező, vagy producer, folytatást lásd fent), akkor vagy nem kapnék soha semmilyen (nagyobb nyilvánosság satöbbi) díjat, és akkor a meg nem értettség búskomorsága ülne folyvást arcomon, vagy, ami talán még rosszabb, kapnék. Díjat.

Amit aztán meg kellene köszönnöm. Anyukámnak, tesókámnak, nagypapámnak, gimnáziumi magyartanáromnak, addigra minden bizonnyal beszerzett hites uramnak, az Adri-Andi-Olifia triumvirátusnak, Marci barátomnak, Tomi fodrásznak, a sminkesemnek (ez én volnék), és negyvenöt másodperc még erre sem lenne elég. És akkor még alig kezdtem volna hozzá a felsoroláshoz. Ha mindenkinek megköszönhetném abban az elképzelt, de fentebb vázolt okok miatt be nem következő pillanatban, hogy ott állhatok a képzeletbeli színpadon vagy emelvényen vagy váron vagy kőhalmon, akkor az bizony nagyon sok időt venne igénybe. Néhány órácskát. Mert akkor

már elmesélném, hogy melyiküknek miért köszönöm, hogy kerültem velük kapcsolatba, milyen volt az, amikor összetévesztettem őket egymással, hogy első pillanatra mennyire ellenszenves voltam nekik, később mégis hittek bennem, amikor én magamban nem, és így tovább, amíg bírnam szusszal.

Hát többek között ezért is jobb mindannyiunknak, hogy nem vagyok színész. Vagy rendező. Vagy producer. Vagy vágó. Mert így mindannyian megmenekülünk e hosszú monológtól.

E hosszú monológ helyett csupán egyetlen mondat lenne a köszönetnyilvánítás mindenkinek azért, hogy a Móra Nyúz negyedik száma is megjelenhetett ebben a tanévben. Ez az egyetlen mondat pedig Dávid Petitől, Benczédy Dávid babérkoszorús szerzőnk állandó jellegű tettestársától származik, aki ábrándosnak mondható mosollyal közölte jelen lapszám hasábjain olvasható művéről:

„Olyan jó volt írni...”

Hát ezt köszönjük.

Kata

Sóhajnyi vers a szerelemről

**Bár volna tél még, bár havazna hó!
De vigyorog a nap. Tavasz van, ó.
Nyúlik megint a vágyak kurta titka,
miként ha füst, fonódik ujjaidra.**

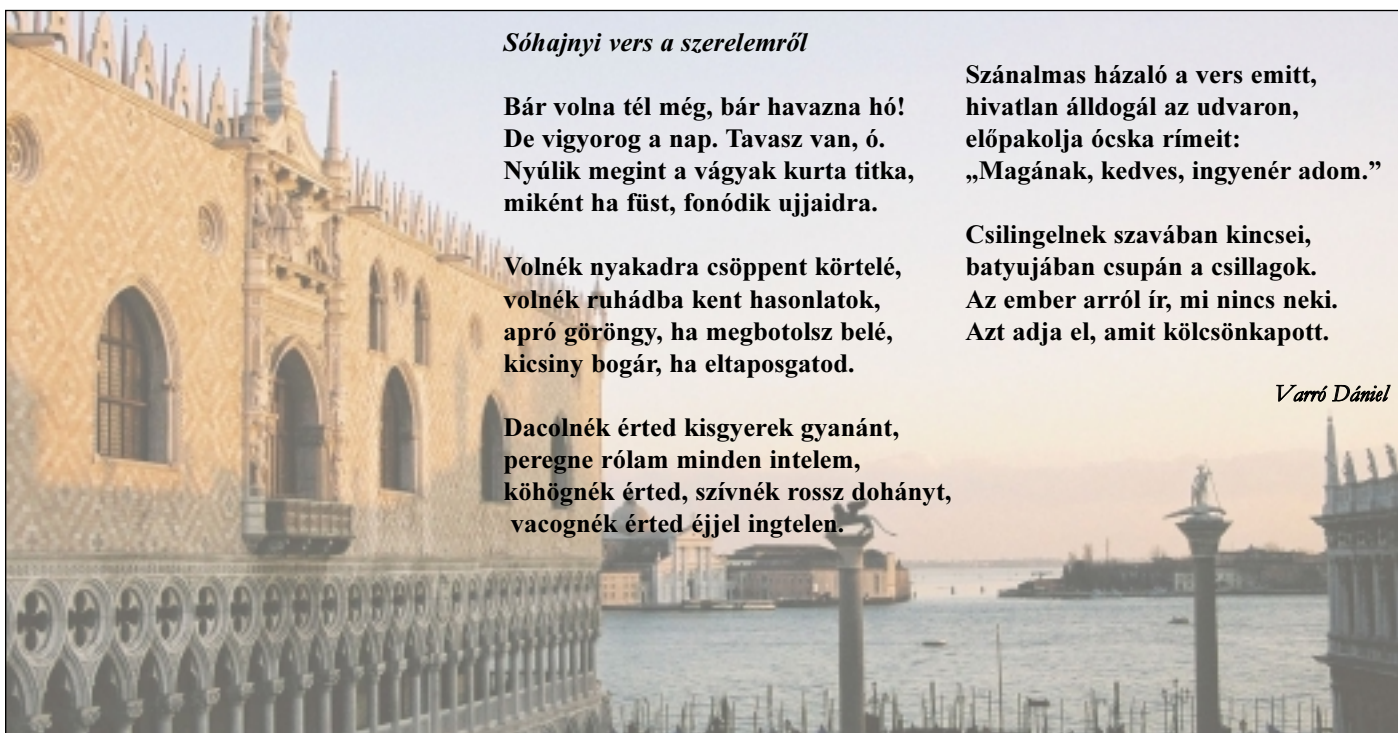
**Volnék nyakadra csöppent körtelé,
volnék ruhádba kent hasonlatok,
apró göröngy, ha megbotolsz belé,
kicsiny bogár, ha eltaposgatod.**

**Dacolnék érted kisgyerek gyanánt,
peregne rólam minden intelem,
köhögnék érted, szívnek rossz dohányt,
vacognék érted éjjel ingtelen.**

**Szánalmas házaló a vers emitt,
hivatlan álldogál az udvaron,
előpakolja ócska rímeit:
„Magának, kedves, ingyenér adom.”**

**Csilingelnek szavában kincsei,
batyujában csupán a csillagok.
Az ember arról ír, mi nincs neki.
Azt adja el, amit kölcsönkapott.**

Varró Dániel

Morgilla 2005

Nem csökkent az érdeklődés a Morgilla iránt; a tavalyi év sok résztvevője után idén is szép számmal kapcsolódtak be a játékba. Immáron haramadik éve négy csapattal zajlik a Kollégiumi Napok; nyugodtan állíthatjuk, hogy a közösségi élet iránti nagy érdeklődésnek és a jól összehozott baráti társaságoknak köszönhetően.

A csapatok

Büfaló Bill és Kamarája

A régi nagy csapat ezúttal kettészakadt; Büfaló Bill-lel (Danka Balázs) tartottak -

ahogy elmondták nekünk azok, akik nem a Halhatatlanokkal voltak. Főleg a 13-as, 4-es és 17-es szobák, kiegészülve az 5. emelet 20-as szobájának lányaival (akik jelmezükkel még a TIK-ben is feltűntek). Elsőként láthattuk a propagandaanyagukat, amiből már kirajzolódott a csapat image. Tökéletesen adták vissza a vadnyugat hangulatát a csütörtöki bemutatkozáson, ahol ők voltak a legjobban felkészülve. Ez az a csapat, amely a legemlékezetesebb produkciókat hagyta maga után; „A nagy vonatrablás” interaktív előadása hatalmas ötlet volt, akárcsak az idei Morgilla zárószáma, a „Fear of the dark”, amely a szombat este egyik csúcspontja volt (legalábbis szerintünk).

Halhatatlanok Szövetsége

A régi csapatból az igazi öregek, kollégiumunk volt lakói és azok baráti köre alkották ezt a formációt. Itt tűntek fel azok, „akik a büfében a pult másik oldalán is álltak már”. Legendás figurák, Nádassy Gabó, Leslie, Ricsi, Angéla; olyanok, akinek már pusztán jelenléte megalapozza a hangulatot. Mindez

Briós/Bryan vezetése alatt, ahogyan azt szombat este láthattuk is. A csapat egy része – ahogy hallottuk – a csütörtöki

bemutatkozásról távol maradt, Kistelek vendéglátó-ipari egységeiben zajló újabb kalandjai következtében. Péntek délután viszonylag kevés emberrel is győzni tudtak a sorversenyen, míg a szombati városi vetélkedőt sajátos módon értelmezték, új helyszínekkel színesítve azt. A csapat szemrevaló arcképcsarnoka ma is látható a büfé bejáratánál.

Laci és a parasztek

A csapat image-ét a parasztek szó több jelentésére építette. A BTK-s Gólya-táborok sztárja, Laci mellett a 2003-as

Morgilla (Jucus) jeleskedett. A legkevesebb emberrel indultak, már-már megszűnésüket jószólták egyes körök, de lelkesedésüket és parasztes hozzáállásukat napról napra egyre több ember erősítette. „A játék a fontos, nem a győzelem” – ez vezérelte őket. Nem vitatkoztak félpontokon, nem szidták a többi csapatot, egyszerűen csak jól akarták magukat érezni. Sok feladat szabotálása nem a szervezők ellen szólt, hanem a felhőtlen szórakozás mellett. Laci, aki először

vett részt ezen a kolis rendezvényen, meg is jegyezte: „Itt mindig ilyen fesztivál hangulat szokott lenni?”

Ewing család

Az olajvállalkozó-geográfus Morgilla

A piszkos 12

A 12-es szoba jelenlegi összeállítása egyébként már néhány évvel ezelőtt kialakult; az akkori csapathoz csatlakozott tavaly Benchi-San (a korábbi 17-esből), aki már régóta a baráti társaság része volt. Morgillán a korábbiakban csak néhányan vettek részt, főképp a Barbilla csapathoz való kötődésük (2002), majd a Perverz Gyíkok révén (2003). Tavaly robbant be igazán a szoba és az egyes fiúkák barátnői a játék történetébe, akkor rögtön a második helyen nyitottak (Benchi-San és a japán Gézák). Tanulóévként ez igen jó volt.

Foci

Amit nem kellett külön tanulnia a Ewing-oknak, mert adott volt; a sportokban való jártasság. Évek óta a kollégiumi bajnokságok kedvencei és a tavalyi Morgilla sport részét ők nyerték meg teljesen. Erre nyugodtan lehet egy csapatot építeni, már csak az a kérdés, hogy kinek a vezetésével.

Misi Mókus

A szervezést a csapat már tavaly elkezdte. Egyike volt a sok ötletnek, hogy Misit ezen a néven indítsák. Az egyik koncepció szerint két csapat is alakult volna, a másik Nagy Andor vezetésével. De rájöttek, hogy két bajnokcsapatot nem tudtak volna kiállítani. Az ötletek közül

végül a sokszereplős Dallas mellett maradtak. Volt, aki könnyen rátalált saját szerepére, másoknak egy kis biztatás kellett.

Kedd estétől kedd hajnalig / kitarás

Már sejtették, hogy valamiféle csapat-filmmel előfeladatként majd elő kell állni, ezért kb. 2-3 héttel korábban elkezdtek erre készülni. Maga a Morgilla hete számukra a keddi nappal kezdődött; a plakátok és a propaganda-anyag elkészítése után a Ewing család már egy „igen szép estével” nyitott. Lelkesedésük egyáltalán nem lankadt, nem törték meg azt holmi egyetemi kötelezettségek (habár szerencsés módon szerdán több karon szünet volt). A bevonulás és az Olimpia után feltűntek a csütörtöki buliban, mivel, ahogyan Jockey és a többiek, úgy a szegedi Ewing-különítmény is nagyon szeretett szórakozni. A délutáni fociban ismét jók voltak, különös dicséret illeti a két női focistát, Ritát és Anettet. A péntek éjjel egészen odáig nyúlt, hogy a büfé szombat reggeli, 10 órás nyitását a tornateremben táncolva várták meg. Két órával később pedig elsőként tálalták a mongol ételkülönlegességet, hajszálpontosan déli 12-kor.

Talán mindezeknek köszönhetően, a városi vetélkedőn „már nagyon együtt volt a csapat”- meséli Jockey. A szombat délutáni programban leginkább a Dugó téri feladatot, az „Aerobic Norbi-val”-t élvezték. Jelszavuknak („Az utolsó csepp vérünk”) megfelelően utolsó este még az utolsó hangszáloikat is bevetették a siker érdekében. A zsűri Marika nénit nemcsak

ez bővülte el, hanem Jockey eleganciája, hogy egyáltalán képes volt olyan hosszú ideig azt az öltönyt viselni. (Akárcsak az a két hölgy a Búfalóéktól – Erika, Hajni – akik szerintünk szintén nagy terhet hordtak magukon ruhájukat illetően.) Ugyan az utolsó buli vasárnap reggel (1/2 10 körül) befejeződött, de a győzelmi mámor nem ért véget. Főhőseink útja a Coop-on (ún. „ZöldÁ”), a Ligeten és egy esőtánccon át vezetett vissza a Mórába. A többnapos megpróbáltatások után pillanatnyi szusszanás, majd embereink ismét útra

keltek; a JATE Klub kistermében egy hatalmasat ugráltak az utolsó nagy bulizós zenékre; néhányuk szájából még elhangzott a Mignon, de végül a második emelet folyosóin talákoztunk újra, lassan pihenni tértek.

„Bárcsak – ahogy sajnós minden félévben van vizsgaidőszak - Morgilla is lenne minden félévben!” (az egyik Ewing)

Heni & Dzsí

Morgillák 1994 - 2005

1994 Szentgyörgyi Szilárd, Győri Sándor

1995 Gugolya László

1996 Földi Zoltán

1997 Vigh Mihály

1998 Mangó Zoltán

1999 Varga János

2000 Korok Arnold

2001 Czmarkó László

2002 Ónodi Barbara

2003 Farkas Judit

2004 Hraskó István

2005 Stranszki Mihály

2. Géro Balázs

2. Böröczki Róbert

2. Beszédes Richárd

2. Pusztai László

2. Farkas Péter

2. Hornyák Péter

2. Ott Zoltán

2. Kiss Attila

2. Benedeczki Tamás

2. Danka Balázs

3. Tóth Gábor

3. Kardos István

3. Váczi Eszter

3. Ábrahám Márta

3. Juhász István

3. Barák Tamás

3. Bicskei Róbert

3. Varga Csaba

4. Fülep Mária

4. Nyári Gábor

4. Bereczki László

Morgilla-szótár

2005-ös, javított kiadás.

ajtó

Kinyílt! Sok évnyi várokozás után kaptant a zár, és újra nyitva volt órákon át a tornaterem második ajtaja. Ennek öröme vasárnap reggelre szét is rúgták a zárat. A legenda folytatódik, az ajtó ismét évekre bezár.

alvás

A Kollégiumi Napok idején nem ajánlott. És ha nem a megszokott helyeden jön rád az álom, azzal se foglalkozz.

buli

Kötelezően választható. Idén is oly sokan éltek a választás lehetőségével. Negyedik emeleti lépcsőforduló énekes pacsirtái, második emelet technosai, első emeleti ajtórugdosók; hát nem jobb mind együtt az alagsorban?

büfé

Szoros korrelációban áll a „buli” kifejezéssel. Egyik a másikat éri adott esetben, de stimulálhatják is egymást, hát még a résztvevőiket.

csocsó

1. szervezett formában: „bajnokság”; Morgilla előestére kiváló program
2. Magyar film, rendezte: Koltai Róbert

dj

Egyedül nem ment G-nek. Úgyhogy jött az elején Szilárd keverni, később Heni az utolsó percig kitartani.

eredmény

Percről percre, a lift mellett.

gasztronómia

Félretettük az édességeket, lássunk valami komolyabbat. Komplet menü, valamelyik országból, terítéssel, szigorúan délre.

időérzék

A programok megint kicsit csúsztak, de ez úgyis elvárás. Meg egyébként is, ki emlékszik már arra, hogy mikor mi történt? Már az is jó, ha megtörtént...

lapát

Tavaly óta játszik. Idén alkalma nyílt ellátogatni a McDonald's-ba is.

lelkesedés

Szinte Morgillától Morgilláig tart. A portások példamutatóak; egy átbuzított péntek éjszaka, városi vetélkedő még mindig alvás nélkül, szombaton éjszaka szolgálat, majd vasárnap hajnalban ismét Áron a táncparkett öröge.

lisztfújás

Sokan várták. Sokan nagyon nem. Elmaradt a rossz idő miatt... meg azért, mert az elmúlt öt évben mindig volt.

Liget

Idén a sorversenyek helyszíne. Gyönyörű környezet, de talán nem alkalmas kötélhúzásra, hiszen könnyen előfordul, hogy néhol “csúszosabb”...

lufi

A Happy Meal Menü elengedhetetlen kelléke. „Bácsi, mennyibe kerül a lufi?”-kérdézi egy kislány, Búfalóék meg csak bámulnak.

(olim)pia

Na most melyik? Mi se nagyon tudtuk.

póló

Nincs már Harisnyadiszkontos akció, de van még nagyobb színvonalú választék. És idén először: mintaválaszték. Az árusítás professzionális, a bolt – ha

kellett - kinyitott éjjel is. Utánrendelés? Meglátjuk.

ropi

Gazdaságos. Mégis olyan jól át van sütvé. Vékony, hosszú, nehéz neki ellenállni. 259 Ft, egy egész zacskóval.

rizs

Könnyen megfő, talán túl könnyen. (Nem szabad magára hagyni.) Végülis jókor jött, Briós már úgyis éhes volt. Számocalekvárral tálaltuk.

TESCO

Mi lenne velünk nélküle? (A Morgilla TESCO nélkül olyan mint a ... Dallas Bobby nélkül) A virslijük alig akart megfőni, a tortáik ízlettek. A legkisebb is számított. És nem kellett tovább mennie...

újítás

Voltak új szervezők, új helyszínek: A programok kicsit átvariálódtak, de a hagyományokat sikerült megőrizni.

Heni & Dzsí

Morgilla az interneten

Jockey és a Ewing-ok:

<http://www.stud.u-szeged.hu/Nagy.Andor.2/dallash/>

Búfaló Bill és a Kamarája:

<http://www.retech.hu/xea/morgilla/>

Laci és a Parasztok:

<http://ostobasag.sytes.net>

képek:

<http://gepenyut.mora.u-szeged.hu/koli>

Móra Ki mit tud? sokadszor

Mint tudjátok, minden évben megrendezzük a koliban a Móra Ki mit tud?-ot. Nem történt ez másképp az idén sem. Március 23-án három órán keresztül felhőtlenül élvezhette az ember fia-lánya a látványosabbnál látványosabb produkciókat, a színvonalról nem is beszélve. A szakmai zsűri - mely nagyrészt ezúttal a kollégium lakóiból tevődött össze - nem győzte kapkodni a fejét bámulatában, s hangot is adtak elégedettségüknek a műsorszámok értékelésénél éppúgy, mint a lelkes közönség.

Bevallom őszintén, az idén nagy-nagy izgalommal vártam a Ki mit tud?-ot. Az eddigi években többször voltam szervezője a rendezvénynek, sőt előtte többször indultam magam is a versenyen,

mondhatom, igazán jól sikerült, bámulatos összhang eredményét élvezhettük, mert számos ember utána-járásából, időről-órától, figyelmességéből, áldozataiból született meg az idei rendezvény is.

Az évek folyamán kicsit a szívem csücske lett a Ki mit tud? több okból. Például azért, mert látja az ember gyereke, hogy megéri ilyen rendezvényt szervezni, lám mennyien érdeklődnek a kolisok közül, sőt még külsősök is, és milyen nagy gondal készülnek a résztvevők, hogy egy estére elkápráztassák a nagydeműt. Aztán azért is megéri ilyen programot szervezni, mert a befektetett energia meghozza a gyümölcsöt, kivétel nélkül mindenki megtalálja a számára leginkább tetsző embert, legjobb műsorszámot. Aztán még azért is jó, hogy van ilyen program a Mórában, mert híre van, jó híre, tovább öregbíti

a koli jó hírét. S még azért is jó, hogy van Ki mit tud?, mert lehetőségünk van megmutatni, milyen, egyéb más módon ki nem derülő képességek lapulnak bennünk. S végül én még azért is szeretem, mert egy biztos pont a kollégiumban, s mindig összehozza az embereket, felhőtlenül lehet nevetni, sírni, kulturáltan szórakozni, s erre mindannyiunknak szükségünk van ebben az időtlen, rohanó egyetemi életben.

Ennyi személyes élmény után lássuk az idei év helyezettjeit.

Eredmény az idén három kategóriában született. Vers és próza kategóriában Dávid Péter vehette át a fődíjat. Az énekesek közül Ragány Mihály vihette el a pálmát. Egyéb kategóriában ezúttal a 36-os szoba jeleskedett az emlékezetes Megasztár-paródiával. A zsűri különdíjat is osztott ki: Bálint Barbarának, valamint alapítottak még két díjat: a legjobb női szereplőnek járó díjat Tóth Aretta vehette át, a legjobb férfi szereplőnek járó díjat pedig Bácskai Zoltán. Ezenkívül a közönség is kinyilváníthatta véleményét, ezúttal a Bárdolatlanok részesültek ebben az elismerésben. A rendezvény állófogadással zárult.

Én csak megköszönni tudom az élményt a résztvevőknek, melyre mindig jó érzéssel emlékezhetünk, s a szervezőknek is, hogy az idén is volt Móra Ki mit tud?.

Verbői Barbara

amit nagyon jó kezdeményezésnek és színvonalas hagyománynak tartok. Az idén végre - régen vágytam már erre - a közönség soraiból élvezhettem a műsort az elejétől a végéig. Nem kellett szaladgálni, nem kellett hangosbemondani, nem kellett pisszegni a folyosón, s nem kellett arra figyelni, hogy mindenki odaért-e időben akkorra, mikorra a sorrendben következik. Elég stresszes meló, de őszintén szólva az is egy fantasztikusan jó dolog, hogy valami a te közbenjárásodra működik, a te - és persze sokan mások - szervezésében létrejön. De már nagyon vágytam arra is, hogy ne csak hátulról „hallgassam” a produkciókat, hanem kép is társuljon hozzá, meg érzés, meg borzongás, meg jókedv. Az idén a szervezési feladat más vállalt nyomta, s

„A színház a gyenge pontom”

Beszélgetés Bálint Barbarával

Bájos megjelenésével, magával ragadó előadásmódjával mindenkit levesz a lábáról. Bálint Barbara az utóbbi két Ki mit tud- on rendre óriási sikerrel lépett fel vers kategóriában. Vele beszélgettem József Attila születésének századik évfordulóján.

– Barbara, legyél szíves, mutakozz be kollégiumunk lakóinak!

– Gyuláról jöttem, jelenleg másodéves francia-kommunikáció szakos vagyok az egyetemen.

– Hogy érzed magad Szegeden, de akár itt a kollégiumban?

– Jól vagyok, jól érzem itt magam. Nagyon örülök, hogy ebbe a kollégiumba jelentkeztem. Nagyszerű embereket ismertem meg. Pestre is jelentkeztem még anno, de boldog vagyok, hogy végül Szegedre kerültem.

– Barbara, hadd gratuláljak Neked, mint az idei „Ki mit tud?” zsűri-különdíjasának! A tavalyi Ki mit tud- on, amikor sokan megismerhettünk Téged, ugyan-

csak verssel léptél fel. Honnan ez a költészet iránti rajongás?

– Köszönöm. Honnan is...? Talán... Megtaláltak a versek. A jó versek. Aztán amikor lehetőségem nyílt, versmondó versenyeken vettem részt. A vers szeretete adta magát, ehhez persze hozzájárultak a versmondói sikerélmények is. De nemcsak a versekért, a színdarabokért is „oda vagyok”.

– Az idei Ki mit tud- on szembetűnő volt, hogy két, stílusában teljesen eltérő verssel léptél fel a Móra Kollégium képzeletbeli színpadára.

– Ez tudatos volt. Egyfajta skizofrén képet akartam adni, megmutatva, hogy egy embernek több oldala is van, amelyek igen élesen elkülönülnek, illetve elkülönülhetnek egymástól. Gondolatokat akartam közvetíteni. Az előadás csak akkor hiteles, ha a költő által megírt gondolatokat a saját lelkivilágoméra fordítom, és ha hagyok magamnak időt, hogy adott gondolatok eljussanak hozzám, és megérjenek bennem.

– Jómagam tudom rólad, hogy a fellépésekre nem szoktál külön készülni, hanem néhány perccel a „megmérettetés” előtt döntöd el, hogy mit adsz elő. Mindez hangulatfüggő?

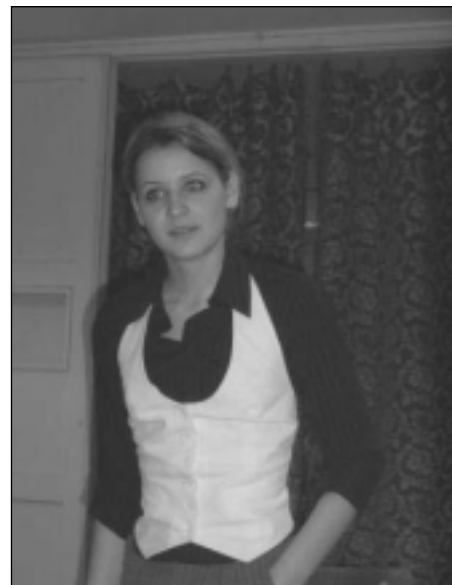
– Nem hangulatfüggő. Van egy-két vers a tarsolyomban, s azokat annyira szeretem, hogy legszívesebben mindegyiket elmondanám. Akkor este ez a kettő „győzött”.

– Adódik a kérdés, hogy ki a kedvenc költőd.

– Petri György, Kosztolányi, József Attila, Pilinszky...hú, nagyon sokan még.

– Színészi pálya?

– Gyenge pontom. Tettem is rá kísérletet, de... valahol nem nekem szánták a pályát. A színészekre pedig úgy nézek, mint egyfajta

istenekre. Elbűvöl a színjátszás, meg az, hogy milyen mélységekre tud lemenni az ember önmagába a színjátszáson keresztül. Az, hogy hogyan tudod saját korlátaidat átlépni, s így egy kicsit túllépni saját kis szűkös életeden. Hihetetlen!

– Mit fog csinálni Bálint Barbara 5-6 év múlva?

– Bálint Barbara nem tudja, hogy mit fog csinálni. Most sem vagyok biztos abban, hogy helyes úton járok. Egy hatalmas kérdőjel van bennem önmagammal kapcsolatban tudásomat, képességeimet, korlátaimat tekintve egyaránt.

– Bármilyen elképzeléseid is legyenek, ezek megvalósulásához nagyon sok sikert kívánok az egész kollégium nevében!

– Köszönöm szépen!

Kajsa Szilárd

„A kollégiumi közösséghez való kötődésem mindig maximális volt”

Dzsi

Nem hinném, hogy bárkinek is be kéne őt mutatni. Vitathatatlanul az utóbbi évek legnagyobb kollégiumi szervezője, legismertebb közösségi embere. Lutz Gábor intézménnyé vált a Móra Ferenc Kollégiumban. Vele beszélgettem.

– Gábor, hogy emlékszel vissza az első napokra? Ha jól emlékszem, mindez '99 szeptemberének letelejtén volt.

– Igen akkor. Már az összegyemtemi nagy gólyatáborban (akkor még ilyen is volt...a szerk.) elég aktív szereplője voltam az eseményeknek, így vártam a kollégiumi gólyatáborra is. Legelső élményeim is nagyon pozitívak voltak, itt és ekkor egy nagyon jó társaságba csöppentem. Ez a csapat aztán persze fonódott tovább. Nagyon jó volt a kezdés!

– Tudom, nehéz, de próbáld meg nekünk összefoglalni, hogy mit jelentett számodra a kollégiumban eltöltött hat év!

– Tényleg nagyon nehéz összefoglalni hat évet néhány mondatban. Legfontosabb, hogy az egész kollégiumi közösséghez való kötődésem mindvégig maximálisan megvolt. Egy-két szervezésbe szívesen bekapcsolódtam, majd feltűnésmentesen azon vettem észre magam, hogy nagyon jól érzem magam a kollégiumban. Olyan kötődés jött létre a részemről, amit a korábbiakban nem tapasztaltam.

– Hadd gratuláljak Neked a tavaly megszerzett jogi diplomához! Milyen volt joghallgatóként Szegeden lenni?

– Köszönöm a gratulációt! A jogi karra talán a kíváncsiság vitt, hiszen egész máshova akartam jelentkezni. „Ha már felvettek, nézzük meg milyen” alapon kezdtem el. Persze titkon vonzott, hogy milyen is lehet. A jogi egyetem légköre számomra nem volt olyan barátságos, az emberek sokkal közömbösebbek egymás-

sal szemben, mint azt más egyetemi közösségekben tapasztaltam és sokkal erősebb a versenyszellem is. Ott is volt egy baráti közösségem, de az összbonyomásom nem túl jó.

– Mi lehet ezen negatív élmények alapja?

– A jogász pálya komolysága rányomja a bélyegét sok egyetemistára. Sokan már fiatal egyetemistaként játsszák a befutott ügyvédet. Esetleg olyan családból érkeznek, ahol a família sokadik jogász generációját alkotják. Ők nem éppen a barátságos és kapcsolatkereső emberek. Hozzá kell tennem, hogy mióta dr. Szabó Imre professzor úr a dékán, próbálja megteremteni a m b e r k ö z e l i b b szellemiséget a jogi karon, ami már korábban is fontos lett volna ahhoz, hogy a diákok jobban érezzék magukat.

– Újra a kollégiumról szeretnék kérdezni. Jómagam nem tudok róla, hogy valaki ennyi időn keresztül lett volna kolbíz titkár a Mórában. Hogy lehet ezt így és ennyi időn keresztül csinálni?

– Én se tudok róla. Nekem nagyon nehéz ezt abbahagyni. Nagyon sokszor jóbarátaimmal működhettem együtt, jó látni, hogy egy kilencfős diáktársaság - kiegészülve igazgatónővel és Attilával - milyen harmonikusan tud együtt dolgozni a kollégiumért.

– Ha megengeded, egy hibádat felelegetném Neked, ami nagyon sokaknak hasznára válik: Nem bírsz senkinek, semmi szín alatt nemet mondani. Ez se lehet könnyű.

– Ez a dolog néha valóban odavezet, hogy saját magamra is mérges vagyok. Viszont azt gondolom, ha tudsz segíteni másoknak, az nagyon építő jellegű lehet. Jó azt látni, hogy mennek mások dolgai,

és hogy ehhez te is hozzátevével, még akkor is ha valami apróságról van szó.

– Érdemeid közé tartozik a kollégiumok közötti jó kapcsolatok kialakítása.

– Erre tényleg mindig törekedtem, Hermannal és Öthalommal hallgatói szinten is jó kapcsolatban vagyunk. Azért is fontos ez, mert a HÖK-ök kapcsolata nem éppen volt felhőtlen, és most sem az. A HÖK-öknél a hatalmi harc került előtérbe, és a közösségi oldal háttérbe szorult. Így a kollégiumok szerepe felértékelődött, a kollégiumok olyan fórumokká váltak, ahol a hallgatók ténylegesen jó kapcsolatokat alakíthatnak ki.

– Gábor, nemcsak a kollégiumban vagy aktív: BTK-s gólyatábor, Jate klub kisterem. Ezek, hogy jöttek?

– Úgy látom, hogy az egyetemi évek a legalkalmasabbak arra, hogy sok olyan dolgot kipróbálj, amire később nem biztos, hogy lesz lehetőség. Ilyen a bölcsész gólyatábor, ahová már visszatérő szervezőként megyek. Tavaly már a táborban a zenei szórakoztatás 80%-áért én voltam a felelős. Ez jól sikerült, végül engem kértek meg, hogy kéthetente én szórakoztassam a bölcsészeket a Jateklubban.

– Célok, tervek?

– Most is egyetemre járok, I. éves angol szakos vagyok, amivel régi álmom vált valóra. Emellett hetente kétszer ügyvédi irodában dolgozom Kecskeméten, így természetesen szeretném letenni majd az ügyvédi szakvizsgát. A továbbiakról még nem tudok beszélni.

Kajsa Szilárd

Diákújságírók Heidelbergben

Egy Móra-lakó a németországi szemináriumon

Beszélgettem Gál Szilvivel. A szobátársam. Így azért ez nem olyan meglepő. Februárban örömmel újságolta, hogy megvan a vonatjegye Németországba.

– Milyen rendezvényen voltál pontosan?

– Ez egy egész napos szeminárium volt március 1-jén a németországi Heidelbergben, főiskolai és egyetemi diákújságok számára. Dr. Volker Wolff, a mainzi egyetem professzora tartotta, aki már évtizedek óta zsurnalizmussal foglalkozik.

– Ki szervezte a szemináriumot?

– A Pro Campus Presse nevű úgymond szervezet, akik diákújságokkal foglalkoznak Németországban. Ez tágan azt jelenti, hogy az újságok működésének magas színvonalú megvalósítására igyekeznek törekedni. Szűken pedig, hogy szakmai programokat, például versenyt szerveznek számukra stb.

– Hogyan jutott tudomásodra, hogy lesz ez a rendezvény?

– A Germán Filológiai Intézet hallgatói újságja, a „GeMa” egyik alapító szerkesztője, Kispál Tamás vette fel már korábban a kapcsolatot a Pro Campus Presse vezetőjével. Így kaptunk februárban egy meghívást a szemináriumukra, ahol kb. 15 diákújság vett részt különböző német egyetemokről, mint Bonn, Berlin, Dortmund, Freiburg, Darmstadt vagy Heidelbergből. Egyébként mi voltunk az egyetlen külföldi újság. Miután biztossá váltak az utazáshoz szükséges anyagi feltételek, utazhattam Heidelbergbe.

– Milyen volt ez az egy nap?

– A nap folyamán különböző adott szempontok alapján analizáltuk egymás újságait, vitatkoztunk, kritikát gyakoroltunk (ehhez mondjuk a németek nálunk is jobban értenek), de mindennek csupán egy célja volt, hogy fejlődjünk, és a kritikák által is jobbak legyünk. Nagyon jól éreztem magam. Igen magas színvonalú volt a munka, és a többi diákújság szerkesztőivel, újságíróival kerülhettem közelebbi kontaktusba. Egyébként nagyon kedvesek és igen érdeklődőek voltak.

– Miben más a német hallgatói újságírás?

– Alapvetően másképpen működik ez náluk. Először is a színvonalas munkához kellő szakmai képzés biztosított számukra, hisz mindegy, hogy milyen szakosok (informatikus, szociológus stb.), nem csak pl. a kommunikációsoknak elérhető a képzés. Nálunk egy kicsit azért „csináld magad” íze volt az elején, a tanári kritikákból kaphattunk csak képet az írásainkról. Később a szemináriumvezetők igyekeztek minket szakkönyvekkel ellátni, illetve a minimális szakmai alapokat lerakni. A Pro Campus

Presse is küld számunkra rendszeresen szaklapokat, szakkönyveket, hogy segítsék az ifjú újságírók munkáját. Ezen kívül az egyetemről, innen-onnan támogatják a német lapokat, tehát az anyagi feltételek is adottak odakint, ami a lapok megjelenésben is visszaköszön.

– Említetted, hogy versenyeket rendeznek. Ez mit jelent?

– Egy szakmai zsűri, komoly szakmai szempontok szerint elemzi az újságokat, és összehasonlítja őket. A mi újságunk, a

GeMa épp most szerzett egy negyedik helyezést és egy különdíjat is. A különdíjat azért kaptuk, mert ez volt az egyetlen nem német anyanyelvűek által, mégis igényes színvonalon készített hallgatói lap.

– Német szakos vagy. Hogy illik a képbe az újságírás?

– Szerintem rendkívül jól, már ha csak az íráskészségfejlesztést nézzük. Megtanul németül írni az ember igényesen, nemcsak nyelvtanilag, de stilisztikailag is. (Ez előnyt is jelenthet majd a szakdolgozatnál például) A GeMa, egyébként a szakon belül van meghirdetve szemináriumként, egy magyar és

egy német anyanyelvű lektor vezetésével. Én már évek óta mindig felveszem ezt a tárgyat, habár nem számít éppen „potya” szemináriumnak.

– Hobbiszinten érdekel, vagy vannak komolyabb terveid?

– Ezen még sosem gondolkodtam. Egy ideje már csinálom, mert tetszik és lehetőség kínál a tanulásra, a fejlődésre, továbbá jó tudni azt, hogy van valami dokumentációja a munkának, még ha nem is mindig a legtökéletesebb. Hasznos, tényleg.

Három hét Lengyelországban

2004 tavaszán elnyertem a Robert Bosch Alapítvány egy évre szóló ösztöndíját, amely az alapítvány Theodor Heussról elnevezett szakmai kollégiumában tett lehetővé egy éves részvételt. A kollégium célja az önálló projekttervezés, vezetés és lebonyolítás elsajátítása. Az egyetemi tanévhez igazodó kollégiumi évet minden alkalommal egy kéthetes, Európa más és más városában lebonyolításra kerülő szemináriummal indítja, melynek célja a kollégiumi csoportok összerázása, témája a projekt-menedzsment, az, hogy hogyan lehet egy ötletet, elképzelést projekt formában megvalósítani a következő egy évben. Ennek helyszíne ebben az évben Piliscsaba volt.

Az első piliscsabai összejövetel után az ott megtervezettek megvalósítása két részletben történt. Mi, a kollégium munkájába bekapcsolódott diákok a következő alkalommal 2004 októberében Litvániában, Vilniusban találkoztunk. E szeminárium témái az időgazdálkodás és a konfliktuskezelési ismeretek voltak. A 2005 februárjában Lengyelországban, Krakkóban lebonyolított egy hétben pedig szemináriumi vezetési ismereteket sajtíthatunk el. A három felkészítő szeminárium után a szintén lengyelországi Szczecinben került sor az egész éves munkánk, a mintaprojektünk bemutatására.

Már a piliscsabai találkozó alkalmával megszületett, hogy ki kivel fog együtt dolgozni egy projekten. Én két lengyelrel és egy vlagyivosztoki orosz lánnyal dolgoztam együtt. Az általunk megvalósítandó mintaprojekt témája a tánc volt, mint a nemzeti identitás megőrzésének egy formája. Célunk az volt, hogy egy olyan programot készítsünk el, amelynek során tíz, pályázat útján kiválasztott és Szczecinbe érkezett, korábban egymást nem ismerő fiatal a táncon keresztül betekinthesse a különböző kelet- és közép-európai nemzeti kultúrákba, és megpróbálják saját országuk kultúrájának a helyét egy közös európai kulturális örökségben meghatározni. Óriási dolog volt látni, hogy hogyan valósul meg egy

elképzelés, hogyan ölt testet egy íróasztalon megálmodott terv. Mellesleg nekünk projektvezetőknek és a tíz résztvevő fiatalnak lehetőségünk adódott korosztályunkbeli külföldi diákokkal, kultúrákkal megismerkedni, nemzetközi kapcsolatokra szert tenni, és némettudásunkat is fejleszteni.

A szzcecini szemináriumot úgy építettük fel, hogy délelőtt elméleti résszel foglalkoztunk, azzal, hogy mit értünk nemzeti identitás alatt, mit jelent számunkra ez a fogalom és megpróbáltunk tisztázni azt, vajon létezik-e az úgynevezett kelet-közép-európai identitás. Választ kerestünk arra, hogy ha létezik, akkor melyek azok a közös tényezők, amelyek fontosak és miért, milyen következménnyel járhatnak ezek a közös tényezők, melyek azok a faktorok, amelyek megakadályozhatják ennek fejlődését. Ezekre a kérdésekre különböző metódusokkal, feladatokkal találtunk választ.

A szeminárium délutánonként megvalósított gyakorlati része a tánc volt.

Minden alkalommal egy lengyel koreográfus segítségével a különböző kultúrák tánclépéseiből létrehoztunk az úgynevezett kelet-közép-európai táncot, amit a szeminárium végén egy színpadon be is mutattunk. Az elméleti rész után mindig jól jött egy kis mozgás. Sok táncmozdulatot tanultunk, játszottunk és ezen keresztül rájöttünk arra is, hogy mennyi mindent ki lehet fejteni a tánccal. Estére pedig mindig jobbnál jobb programokat szerveztünk.

A kollégium a munka mellett lehetőséget adott a szórakozásra, kikapcsolódásra és egymás megismerésére is. Így volt ez minden alkalommal. A legemlékezetesebb természetesen Szczecin volt, ahol a város ismert szórakozóhelyén a Free Blues Klubban megszületett a közös nótánk is: „Es ist so cool, es ist so geil, mittelosteuropäer zu sein”, ami annyit jelent, hogy „tök jó, király kelet-közép-európainak lenni”. A mulatságok mellett persze a városlátogatás sem maradhatott ki, és ebből is a legkedvesebb élményünk a hírhedt „starka” vodkagyár volt, ahol a leghíresebb lengyel vodka készül.

A záró parti és az egész szeminárium kiértékelése után a tíz résztvevő hazautazott, mi vezetők pedig zárásként elutaztunk Grzegorzhoz Gryficébe, ahol még két napot töltöttünk, szigorúan munkával, mert a sikeres projekt vége mindig az elszámolás és a beszámoló elkészítése. A kollégiumi év lezárására 2005 nyarán Berlinben kerül sor, ahol

mindenkinek be kell mutatnia a saját megvalósított projektjének a dokumentációját. Itt lesz az összkéértékelés is, ahol mindenki beszámol saját projektje sikeréről, és/vagy kudarcairól. Ekkor fogjuk megkapni a bizonyítványt is.

Gryficében volt alkalom azt is meg tapasztalni, hogy milyen vendégszeretők is a lengyelek. Milyen igaz a mondás: „lengyel, magyar, két jó barát, együtt isszák egymás borát”. Ezt meg is tanítottam nekik. Pihenésképp jártunk a Balti-tenger partján, majd ellátogathattunk még

a lengyel fővárosba, Varsóba is. Innen utaztam azután ötszöri átszállással haza Szegedre.

Úgy gondolom, hogy ez a kollégiumi év (aminek még valójában nincs is teljesen vége) rengeteg barátot, ismeretséget, praktikus tudást, tapasztalatot adott nekem. Eddigi életem egyik legszínesebb időszaka volt.

Legfontosabb üzenet talán az lehet napjaink egyetemistái felé, hogy használják ki minden lehetőséget, amely tanulmányaitok színesebbé tételét, praktikus

és a későbbiekben jól hasznosítható ismeretek elsajátítását szolgálja. Minden egyes tapasztalatot, tudást ugyanis magunkkal viszünk a nagybetűs életbe, ahol ezekre szükségünk lehet, és amitől többek lehetünk!

Ezeket a lehetőségeket minden embernek csak ajánlani tudom, mert egy életre szóló tapasztalat, élmény!

Flaisz Vivien

Képeslap helyett

Itt a tavasz, itt a nyár, aki teheti, menjen el pár napra, vagy csak legalább a hétvégén kirándulni. Sokan a pihenést elintézik egy nyugis hétvégével a koliban vagy otthon. De ha van egy kis szabadidőtök, megéri pár napot a kiruccanásnak szentelni - az ember valósággal feltöltődik egy ilyen élmény után.

Mi még idejében aktivizáltuk magunkat - április elején Miskolctapolcán töltöttünk 3 napot. Helyesebben: Miskolctapolcán volt a (főhadi)szállásunk.

Szállást gyorsan találtunk, az internetes hirdetések segítségével (pl. www.szallasinfo.hu, illetve a mi esetünkben www.miskolctapolca.hu) mindenki megtalálhatja a számára ideális Zimmer Feri-t. Házigazdánk egy jófej és segítőkész úr volt, akihez a három nap alatt nyugodtan fordulhattunk kérdéseinkkel; pozitívnak értékelem, hogy rögtön az elején információs kiadvánnyal fogadott minket (bár ez még az előző évből maradt hátra, de mégis több, mint a semmi); ezenkívül jó étterem ajánlásától a közlekedési lehetőségekig mindenben szívesen állt rendelkezésünkre.

A pénteki nap hamar eltelt; Miskolctapolcára déltájt érkeztünk meg, és egy éttermi ebéddel, a környék feltérképezésével, Tapolca bebarangolásával gyorsan el is szállt az

idő. Egy tényezővel ugyanis nem számoltunk: már 18 óra körül olyan hűvös és nyirkos volt a levegő, hogy hamar visszakíváncoztunk az oltalmat adó négy fal közé. De sebj, így legalább kipihenhetjük magunkat a következő napra.

A szombati napra volt konkrét tervünk is: egy lillafüredi kirándulás, barlanglátogatással, kisvasúttal, friss levegővel és sok sétával. Nekem nagyon tetszett a

kisvasút, még az sem zavart, hogy nyitott kocsiban utaztunk. Az elején még úgy éreztem, sapka és kabát nélkül az első lehetséges alkalommal átszálnék a fedett kocsiba, de amint kiértünk a városból, és csak a természet volt körülöttünk, egyből elfelejtettem azt a kis hűvös szellőt.

A Szent István cseppkőbarlang szép volt, bár talán túl gyorsan végig lehetett

nézni (illetve kellett, mert turnusokban lehet a barlangot megnézni).

Egy láttnivalót kihagytunk: kb. 45 perc távolságra található a Szeleta-barlang, ahová csak turistaút vezet. Egy kis túra - ilyen környezetben - tényleg tetszett volna, de úgy gondoltuk, ez már nem fér bele az időbe.

Délután 3 óra után indultunk vissza Lillafüredről, hogy a diósgyőri várat is még megnézhessük - ezt viszont lekéstük,

a vár csak 16 óráig látogatható, s már csak pár percre mehettünk volna be. A leckét megtanultuk - a nyitvatartási időket megéri előre összegyűjteni, s akkor nem éri az embert meglepetés.

A vasárnapot a barlangfürdőnek szenteltük. Tényleg vannak klassz termek, és a barlangjáratszerű víziutak is különlegesen voltak, de szerintem hamar meg lehetett unni. Talán nyáron, amikor nyitva van a külső rész is, más kép maradt volna meg bennem.

Örülök, hogy tavasszal mentünk Tapolcára. Ez így pont jó volt, esetleg az esték lehetnek volna kevésbé csípősek. De ha választanom kell, hogy hűvösebb esték és kevesebb ember, vagy nyári kiránduló idő de embertömeg, akkor azt mondom:

„Kérek egy forralt bort!”

Kis Zoltán

A világi titkok felszámolása

Április 2-án elhunyt II. János Pál pápa. A Szentatyát milliók kísérték utolsó útjára Rómában, majd milliók kísérték figyelemmel, hogy a konklávé Joseph Ratzinger német bíborost választotta pápának. Ratzinger XVI. Benedek néven lett a katolikus egyház feje.

II. János Pál hosszú, súlyos betegséget követő halála az egész világot mélyen megrázta. Egy hónap távlatából természetesen nehéz még megítélni a pápa huszonhét éves működését, ehhez bizonyos időnek el kell telnie, ám a tevékenységére, életére való visszatekintés már most is mélyebb összefüggések vizsgálatára ad lehetőséget. A szakértők egyetértenek abban, hogy az utóbbi évtizedek globalizálódó világban a vallások kulturális szerepe jelentősen megváltozott. Más kihívások előtt állnak ma a vallások, mint amikor a világot még nem fenyegette a totális természeti katasztrófa, vagy egy hirtelen eszkalálódó újabb világháború. Éppen ezért kiemelkedő jelentőségű – véli Máté-Tóth András teológus, az SZTE Vallástudományi Tanszék vezetője –, hogy II. János Pál abszolút elkötelezettje volt a békének, az emberek és a vallások közötti egyetértés megeremtésének.

Maximálisan egyet kell értenünk a teológussal abban is, hogy az elmúlt hetek eseményei világossá tették: az egyház az isteni titkokat továbbra is őrzi, de az emberi, a világi titkokat egyre inkább felszámolja; vagy inkább nem képes tovább őrizni. Az álszent média egész egyszerűen bulvárügyet kreált II. János Pál haldoklásából, majd az azt követő pápaválasztási ceremóniából. Nyilvánvalóan igaz persze – s ezt Gyulay Endre szeged-csanádi megyéspüspök is megerősítette –, hogy valakinek az elvesztése mindig felkelti az általa képviselt ügy iránti figyelmet, azonban akkor sem állunk távol a valóságtól, ha a különböző tévétársaságok és lapok eljárását nemes egyszerűséggel szenzációhajhászásnak minősítjük. A gusztagustalanságnak persze – elvileg – van határa. Ratzinger bíborost sikerült törtető diktátorjelöltként, kőkonzervatív, merev dogmatistaként, „Isten rottweilereként” beál-

lítaniuk, hadd féljen tőle a világ. A katolikus egyház fejétől... Amúgy is, miért kőkonzervatív, miért „páncélpápa” valaki, aki komolyan veszi a dogmákat, a katolikus egyház tanítását? S amire a katolikus világ várt, a pápa megválasztását, a „habemus papam”-csodálatos, milliók számára szent pillanatát törtetés, marakodás, hatalmi harc utójátékának aposztrofálták. Na, véleményem szerint itt van a pofátlanság határa.

Lehet vitatkozni az elhunyt pápa életművén, a legfontosabb pontokon azonban aligha lehet véleménykülönbség. II. János Pált hallatlan humanizmus jellemezte: nagyon nagyra tartotta az embert, ám nem tartotta túl nagyra. Hivatalánál fogva ragaszkodott a katolikus egyház hagyományához, amelyről tudta, hogy nem lineáris. Akik konzervativizmusát bírálják, azok azt kritizálják, hogy a liberalizmus több vívmányát – így az ember teljes önrendelkezéséhez való jogát (művi terheességmegszakítás, eutanázia,

1965) határozatait. Mélyen érezte és tudta, hogy az emberiség nem a liberális, szabadjára eresztett világra vágyik, hanem az emberi jogokra, szabadságra épülő, de a keresztény értékeket és erkölcsiséget megőrző világra. Arra, ahol nem az önzés és a kizsákmányolás uralkodik, hanem az emberség. Ezt fogalmazta meg a II. vatikáni zsinat, ezt tanította és élte is meg a pápa. Akik reformerként tisztelik, azok egyfajta politikai intézménynek tekintik a pápát, illetve a Vatikánt, s a modernizmussal szembeni elzárkózás politikája helyett a modern világ felé nyitást veszik észre. A pápa tevékenységének elemzői sokat emlegetik, hogy II. János Pál bizonyos értelemben politikai tényezővé kívánta tenni a Vatikánt. Nos, a Vallástudományi Tanszék vezetője szerint az egyház benne él a világban, a társadalomban, teljesen természetes tehát, hogy reagál a közegére. Kétségtelen, hogy II. János Pál – követve elődeit – a világ legerőteljesebb morális autoritásként a különböző világ-

jelentőségű politikai döntésekben igyekezett karakteres véleményként megfogalmazni a katolikus egyház tárgyra vonatkozó tanítását. - II. János Pál nem hódolt be a kommunizmusnak 1978-tól 1990-ig, később nem hódolt be a kapitalizmusnak, illetve a világhatalmi, világrendőrségi pozíciót egyre inkább kiépítő amerikai külpolitikának sem. Ilyen értelemben pápasága alatt valóban felerősödött a katolikus egyház öntudatos politikálása - mutat rá.

A pápa érdemei között meg kell említenünk a vallások egymáshoz való közelítését, illetve a kereszténységen belüli közeledést is. Ebből a szempontból különös jelentőségű, hogy II. János Pál volt az első pápa, aki átlépte a zsinagóga, illetve a mecset küszöbét. A sokat idézett 2000-es nagypénteki bűnbánati liturgiájában kimondta, hogy a katolikus egyház is vétke a holokausztban, s ezért bűnbánatot gyakorolt. Nem feledkezett meg

ugyanakkor a katolikus egyháznak a zsidómentésben játszott szerepéről sem. A zsidóság és az iszlám közötti megértésre helyezte a hangsúlyt, az ábrahámfi vallások közös küldetésére, a világ jobbítására és az ember megvédésére alapozott. A pápa tevékenységének első húsz évében nagy lendülettel fejlődött a kereszténységen belüli együttműködés is: II. János Pál komoly tevékenységet folytatott az ökumenikus párbeszédért. Utódjának, XVI. Benedeknek viszont először is a médiához fűződő viszonyt kell újragondolnia (s talán kicsit konzervatívabb álláspontra helyezkednie ezen a területen, azaz tekintélye latba vetésével tudatosítania kellene, hogy a média nem engedhet meg magának mindent), hogy II. János Pál megkezdett munkáját folytatni tudja...

P. L.

Idézőjelben

Végre történt valami. Az év médiaeseménye. Az, hogy járt ide-oda, azért az nem kerülhetett címlapra, és a Híradóban is a További hírek... közé került. Annak már van hírtéke, hogy betegeskedett, de már mióta!

Húsvét első hetében elérkezett. A PÁPA HALODOKLIK.

– Hú, micsoda főcím lesz ebből! Gyerekek, készítsétek elő a megemlékező filmet és poroljátok le! Nemsokára szükség lesz rá.

És szükség lett rá. Kinél mikor... Az első közlés elvének (még itt (is) minden további nélkül érvényesülnie kell. Vajon melyik médium jelenti be először a NAGY HÍRT? Srácok füleljetek! Minden információ lényeges lehet!

De ez még nem minden. Pápaválasztás, konklávé, bíborosok. Milyen jól csendő szavak! Ebből elég egyet berakni a főcímsorba és tuti siker!

– Most a kéményre kell ráállni ezerrel! Színvakok nem mehetnek. Aki először észre veszi a fehér füstöt prémiumot kap!

Na mi van még?! Hát persze! Névválasztás! Tudjatok meg mindent XV. Benedekről! Aztán aki a legtöbb anyagot hozza, az közvetíthet a beavatási istentiszteletről. Vagy mi. Ez a neve, nem?

Idézőjel vége.

Simonka Rita

Hallássérültek az oktatásban

Szegeden 1901. óta a Klúg Péter Óvoda, Általános iskola, Szakiskola, Alapfokú Művészetoktatási Intézmény és Diákotthonban folyik a hallássérültek oktatása. Már a nevéből is kiderül, hogy ebben az intézményben több korosztállyal foglalkoznak, és több szinten folyik az oktatás és a tehetséggondozás. Jelenleg ez az intézmény százhusz gyermekkel dolgozik. A szakértők rendkívül fontosnak tartják a fogyatékos korai felismerését. Szegeden különböző szinteken folyik az oktatás. Ennek első szakasza a korai gondozás. Már féléves kortól fogadják a hallássérült csecsemőket és szüleiket. Ez a legideálisabb kor a kezelés elkezdésére. Ilyenkor terapeuták segítségével a szülők megtanulhatják azt, hogy hogyan foglalkozzanak hallássérült gyermekeikkel, és milyen módszereket alkalmazzanak fejlesztésükre. Ez azért fontos, mert nem hallják a hangokat, nincs visszacsatolás, ezért nem igénylik a beszédet. Így a későbbiekben szegényes szókinccsel foghatnak rendelkezni.

A fejlesztés második szakasza az óvoda. A hallássérültekkel foglalkozó pedagógusok, a szurdopedagógusok kis- és nagycsoportosokkal foglalkoznak egy-egy évet. Ezek a gyerekek halmozottan fogyatékosak, mivel siketségük mellé általában értelmi fogyatékoság is társul. Alapvető dolgokra tanítják meg a gyermekeket például egyszerű utasítások megértésére („Gyere ide!”, „Hozd ide!”). A két év feladata az is, hogy felkészítsék őket az iskolai kööttségekre (például, hogy végig tudjanak ülni egy negyvenöt perces órát). A két év elteltével Budapestről egyfajta vizsgálobizottság érkezik azzal a céllal, hogy különböző tesztekkel felmérjék az iskolaérettséget. Ha a gyermek iskolaérett, akkor két év iskolaelőkészítő osztály következik (előkészítő első és előkészítő második). Ez egy alapozó szakasz, ahol a kitűzött cél az írás-olvasás elsajátítása. Ha ezt sikeresen elvégzik, a nyolc évfolyamos általános iskola első osztályába léphetnek. Az osztály létszámát hatnyolc főben korlátozzák, mivel egy hallássérült gyermek háromszor annyi tanári

figyelmet igényel, mint egy normális képességű társa.

A nyolcadik évfolyamot tizenhat éves korukra végzik el, de a tankötelezettség tizenhét év, ezért a szülő engedélyével még két évet az intézményben maradhatnak. Vannak olyanok, akik alkalmasak arra, hogy szakközépiskolába menjenek (ötven főből két-három fő). Szegeden található olyan speciális szakközépiskolák, amelyek képesek fogyatékos tanulók fogadására. Ideális esetben érettségit szerezhetnek, de ennek elérése rengeteg plusz idő és energiaráfordítással jár. Az érettségig ugyanazok a szabályok vonatkoznak rájuk, de a tantestület jóváhagyásával a szóbeli vizsgát kiválthatják írásbelivel illetve jeltolmácsot is igénybe vehetnek. A nyolcadik évfolyam elvégzése után szakmunkásképzőbe is elmehetnek, ahol varrónő és cipőfelsőrész-készítő képesítést szerezhetnek. Szegeden lehetőség van arra, hogy még két évig az intézetben maradjanak és számítógép-kezelő, illetve gépipró-szövegszekeszítő szakképzésben részesüljenek. Ezek OKJ-s képzések. A törvény lehetővé teszi számukra két szakma ingyenes elvégzését.

A hallássérültek számára nincs külön tanterv, elviekben ugyanazt kellene tanulniuk, mint egy normális képességekkel rendelkezőnek, de ez a gyakorlatban nem megvalósítható. Anyanyelvből voltak

kimondottan hallássérültek számára készült szakkönyvek, de ezek mára már megszűntek. Inkább a hétköznapi helyzetekben való viselkedést tanulják meg. A pedagógusok megpróbálják őket a mindennapi élet problémáira felkészíteni szerepjátékkal, mint például bevásárlás, utazás. Az anyanyelvi óra három részből áll: pantomin óra, szabad beszélgetés és csak alsó tagozatban cselekvéses óra. A cselekvéses óra igék, melléknevek elsajátítására szolgál. Valódi helyzeteket teremtenek (pl. főzőcskézés). A kötelező heti óraszámom felül ún. rehabilitációs órák is léteznek. Ennek keretében minden hallássérült gyereket egyéni foglalkozásban részesítenek.

Az iskola előírása értelmében a gyerekek szigorú napirend szerint élnek. Nincsen magánéletük, mivel minden percük be van osztva. Az iskoláskorúak részére csak két hálóterem van, ahol fiú-lány szelekció létezik. Szegregált intézményben élnek, így nincs alkalmuk találkozni velük egykorú egészséges társaikkal. Ez erősen befolyásolja személyiségfejlődésüket és társas kapcsolataik kialakulását. Ez egyfajta egoizmusban nyilvánul meg, saját maguk fontosak, énközpontúság jellemzi őket. Kizárólag a jelenre koncentrálnak, nem gondolnak a

jövőre. Nem csoda, hiszen, miután 6.30-kor felkelnek, du. 13-ig tanulnak, azután ebéd, majd 15-ig szabad idő, de csak tanári felügyelettel hagyhatják el az intézményt; ezután házi feladat megoldása, ha ez megvan, tanulmányi sétát tesznek. Ekkor nyílik lehetőségük arra, hogy beilleszkedjenek a társadalomba. Vacsoráznak, majd 19-kor villanyoltás.

Hetente kétszer 18.00-19.30 művészeti oktatásban vehetnek részt. A szegedi intézményben kerámia-, fotó-, és színjátékszakkörök működnek, melynek elvégzéséről bizonyítványt kapnak. Kétévente Egerben kerül megrendezésre az országos színpadi találkozó, ahol általában a szegediek az első díjat és a különdíjat is elhozzák.

A speciális képzéshez speciális körülményeket kell megteremteni, amely elsősorban a tanterem elrendezésében nyilvánul meg. A székek és az asztalok félkör alakban helyezkednek el. A tanárnak a kérdést kétszer kell elmondani, jobbról-balra és balról-jobbra való fejmózdítással, hogy mindenki megértse. Lassan és tisztán kell beszélni, de nem szabad kiabálni, túlozni, vagy túlartikulálni. A túlartikulálás eltorzítja az ajakmozgásokat, ezáltal még nehezebbé téve a szájrólolvasást. A tanóra inkább az osztály által ismeretlen szavak magyarázatból áll, mintsem tényanyag elsajátításával. Szómagyarázatnál több szöveg-

környezetből kell példát mondani, mert hajlamosak csak egyben megjegyezni és később csak abban alkalmazni. A szókinccs a hallássérülés fokával általában fordított arányban áll. Nagyobb fokú halláskárosodásnál kisebb szókinccsel rendelkeznek. A szókinccs hiányosságai a beszédértés, illetve a szövegértés zavaraihoz vezethetnek.

Magyarországon a SINOSZ (Siketek és Nagyothallók Országos Szövetsége) képviseli a hallássérült személyek érdekeit. Minden városban vannak képviselői. Hozzájuk fordulhatnak a hallássérült emberek problémáikkal, illetve akkor, ha jeltolmácsra lenne szükségük.

A XXI. században szembe kell néznünk azzal a vitathatatlan ténnyel, hogy nem rekeszhető ki egyetlen csoport sem a társadalom valamely területéről olyan akadályok miatt, amelyekről nem tehet. Ha a fogyatékos személy teljes jogú

állampolgárrá válik, másodrendű körülmény lesz maga a fogyatékos. Ne a fogyatékos okoljuk valamely hátrányos kihatás miatt, s főleg ne nyugodjunk bele a változatlanba, hanem keressük a megoldást az embertársunkat akadályozó tényezők elhárítására. Vagyis elsősorban nem ő benne, hanem az őt körülvevő környezetben kell a hibát, az akadály forrását keresni, s azokon a megoldásokon gondolkodni, amelyek az akadályok felszámolását célozzák.

ago

Terri Schiavo esete a demokráciával

A Nyugat szellemi elve: a személy végtelen értéke. Ezt sem a rómaiak, sem a görögök nem ismerték, bár Senecánál már kialakulóban volt a humanitas gondolata.

A mai nyugati demokráciák erre az elvre esküdtek fel. „Mindenkinek magától értetődőnek kellene, hogy legyenek az alábbi jogok” - valahogy így kezdődik az Emberi és Polgári Jogok Nyilatkozata, mely a Nyugat legnagyobb

vívmánya. Az első jog az élethez való jog. Az emberi jogokon pedig ez az egész társadalom áll vagy bukik. Ha csak egyszer is kétségbe vonják őket, vagy meginog az igazságértük, akkor game over a demokráciának.

Terry Schiavo amerikai asszony esete több, mint egyedi eset. A demokrácia legmélyebb problémáit veti fel. A kómába esett asszonyról úgy vélik az orvosszakértők, hogy vegetatív kómában van, s

mivel maradandó agykárosodást szenvedett, számára nincs visszaút. Ebből azonban nem következik automatikusan, hogy joguk van halálra ítélni. Pedig megtették, a bíróság a férj kérelmére elrendelte, hogy kapcsolják le az őt tápláló gépekről az asszonyt.

Nem fog mindjárt meghalni, hanem körülbelül két hétig szenved. Mire ezek a sorok megjelennek Terri Schiavo nincs többé. Csakhogy nem kegyes halál az

osztályrésze, egyszerűen éhenhal. Állítólag nem érzi, a tudati aktivitás egy nagyon alacsony fokán van, tulajdonképpen nem is él, hanem egzisztál. Viszont az uralkodó tudatteóriák kevés okot hagynak nekünk a megnyugvásra. A tudati jelenségeket nem lehet egy külső megfigyelő szempontjából mint objektumot megfigyelni. Bizonyos pszichológiai megfigyelések természetesen itt is vannak, de őszintén szólva pontos tudásunk nincs a kómás állapotról. A pszichológiában uralkodó (angolszász eredetű) naturalista és pozitivistá tudatteóriák pedig nem jogosítják az embert sok reményre a tudománnyal kapcsolatban. Sok itt még a problémás dolog. A dolognak elsősorban a jogi része problémás, sőt, a filozófiai része. Mivel jogász nem, de filozófushallgató vagyok, ezért ragadtam tollat.

Mindenkinek joga van az élethez. De amikor nem tudunk nyilatkozni a minket érintő problémák kapcsán, jogos-e, hogy jogainkat mások védelmezzék? Hogyan lehet a társadalom biztos abban, hogy a férfi jót akar az „eutanáziával” a volt feleségnek? Vajon a szülők miért opponálnak? Talán ők kevesebbet tudnak az aszszonyról, mint a férje? És ha eddig tíz évig elment ez a helyzet, miért most kell a nőnek meghalnia? Eddig senkit se zavart, hogy kómában van? Tegnap tapasztalták először a végzetes agyi károsodást? Honnan tudhatjuk miképp élne a jogával az, aki nem képes élni vele?

Felháborító, ami az Egyesült Államokban történik. Egy jogász professzor kifejezte aggályait, amiért sokan nem nyugodtak bele a hatályos bírói döntésekbe. Talán kötelessége volna a polgároknak, hogy belenyugodjanak egy igazságtalanságba, mert az a hatályos törvények szerint jogosnak számít? Talán az volna a legfőbb erény, hogy mindent elfogadjunk, ami felülről jön?

Nyilvánvaló itt a szándék, hogy a nép a „törvények” engedelmes alánya legyen. A törvények szentsége az adott társadalmi rend megideologizálását szolgálja. Soha önnön lényegéből kifordultabb nem lehet az igazságszolgáltatás, mint amikor egy jogászklikk és a hátuk mögött álló hatalom kiszolgálása a célja.

Arról se feledkezzünk meg, hogy bár Schiavo asszony vegetatív állapotban

van, értelmes emberi lény, a jogai megilletik. Egy dolog az, hogy állapota már csak minimálisan hasonlít az élet emberi méltóságnak megfelelő fogalmára. Ebből nem következik automatikusan, hogy neki már mindegy. Persze a bíróság döntött, döntése érvényes. Hihetjük, hogy konzultált lelkiismeretesen a legjobb és legjóakarátúbb szakértőkkel, hogy végig a törvény méltósága és az igazsággal szembeni felelősség vezette döntését. A cinikusok azt mondják, a döntéssel csak pénzt és a további gondokat spórolják meg, s hogy lám, ennyit ér az emberi élet a gyakorlatban ma. Ők a demokráciákban bekövetkező létfelejtéstől óvnak minket, a gazdaság személytelen uralmától az értékek felett, és az emberi jogokkal és igazságokkal szembeni (igazi) cinizmus terjedésétől a nyugati társadalmakban. De a kisördög nem alszik, és ha mégsem? Ha most egy embert hagynak meghalni, sőt

halálra ítélnék? Létezik jog a reménytelen küzdelemre is, ahogy a remény is a reménytelennel szemben a legkívánatosabb.

Terri Schiavo esete szerencsétlen eset: saját bőrén tapasztalhatja most a szabadság eszméjének és gyakorlatának összeütközését, a különbséget, amely a

nagy szavak és a nagy tettek közt fennáll. Nem tudom, hogy szeretne-e élni abban az állapotban ahogy most egzisztál. De gondolom, ezt senki sem tudja, legfeljebb sejtí. És a szülők sejtése lehet, hogy közelebb áll a valósághoz, mint a férjé, elvégre mégiscsak van egy asszony, aki kihordta és megszülte a szerencsétlenül járt nőt, és van egy férfi, aki nemzette. A bíróságnak egyikük sem tagja.

Ez persze nem érv, de a törvény célja végülis nem az igazságosság? Mi lesz a demokráciával (mi van a demokráciával), ha konkrét ügyeket formális jogi meghatározások alapján ítélnék meg és maga a dolog közben figyelmet sem kap?

Félreértés ne essék, az eutanázia híve vagyok általában. Amikor az kegyes halált jelent annak, ki maga kéri. De azt nem szokták engedélyezni, olyankor az „élet értéke” többet ér, mint az egyén szenvedése. Szenvedjen csak, hogy a jog szentsége ne sérüljön. Ám ha pénzt lehet megtakarítani a döntéssel, és valakinek érdekében áll a delikvens halála... akkor zöld út a megváltó Dr. Halál számára, bár az eredeti Dr. Halál, a hírhedt eutanázia-orvos saját maga nem tartja korrektnek ezt a dolgot. Szerinte nem kegyes halál, ha valakit éhenhalni hagynak és kizárásra ítélnék.

Vajon a férj kétségbeesett igyekezetét feleségének eutanáziájára nem a büntüdat szülte? Vajon nem kényelmesebb úgy élni, hogy meghalt már a múlt egy terhes emléke, és nem egzisztál valahol továbbra is, talán várva, hogy a férfi, akinek hűséget esküdött, benéz hozzá megint? Nem szabad ítélkezniük. Amikor hűséget esküszünk, még nem tudjuk, mit tennénk meg szeretünkért, és nem tudom, derekabb lennék-e annak a férfinak a helyében. Legfeljebb szeretnék. Miután láttam a nő arcát, tudom, hogy nem volt helyes halálra ítélni őt.

Illetve nem tudom, csak sejttem.

Győr, 2005.március 29.

Bárfai Imre

Utószó: március 31-én a sokat szenvedett Theresa Schiavo „küzdélmefefejeződött”. Ez állt a család honlapján. Talán már egy miénknél jobb világban van. Nyugodjon békében.

Koldustánc

ahogy az önkormányzat füttyül

Jó érzés sétálni Szeged belvárosában, mondjuk a Kárász utcán. Tiszta, kulturált, Európában érzi magát itt az ember. Sőt, azt érzi, minden érte van: a kellemes utcazene, hogy beleringassa ebbe a hangulatba; a csak miatta nyitva tartó boltok, hogy szebbnél szebb ruhákba öltöztessék; és az éttermek, kávéházak, hogy csillapítsák éhségét, szomjúságát, és helyet kínálják, hogy kipihenje a vásárlás fáradságait. Ez igenis jár azért a sok pénzért, amit egy-egy boltban otthagyt az átlag szegedi polgár vagy kíváncsi turista. Minél több embert csábítanak a belvárosba és a boltokba, annál több lesz a bevétel, és annál jobb lesz a város híre is. Minden a pénzről szól. Csak az a baj, hogy hiába sokszorozzuk meg a javainkat, ha lecsökkentjük a belső értékeinket, és ezek közül az egyik az emberség. A szegedi önkormányzat ennek hozta a példáját. Februártól tilos koldulni Szeged belvárosában, és ha ezt valaki megszegi, 25 ezer forintos pénzbírságot köteles fizetni vagy azt közmunkában ledolgozni.

Ha őszinték akarunk lenni, egy szakadt és piszkos koldus valóban rontja az összképet. Groteszk látványt nyújt a csillogó boltok lépcsőjén vagy a nézelődők és a bevásárlószatyrokkal felszerelkezett „shoppinglók” között. Ez nem látványosság. Ez inkább szegénység. Gyarló emberi tulajdonság, hogy nem szeretjük a csúnyát. Viszont ha van rá hatalmunk és lehetőségünk, hogy eltüntessük szem elől, úgy rögtön más a helyzet. Ilyenkor egyszerűen csak mehozzuk a „koldustörvényt”, és már meg is van oldva a probléma. Ennyire egyszerű. Háromévesen én is szerettem ilyen játékot játszani. Becsuktam a szemem, és azt hittem, nem is vagyok ott. Vagy letakartam a kedvenc játékkacsám egy pléddel, és hopp, már el is tűnt. Jó játék volt, szerettem. De mindig keserű csalódás volt, ha megtaláltam a takaró alatt a kiskacsát, így aztán hamar megtanultam, hogy ennél kicsit nehezebb ez az eltüntetősdi. Ijesztő arra gondolni, hogy a

bölcs városatyák hasonlóan gondolkodnak, mint én hajdanán...

De talán nem is erről van szó, hanem egy tudatos tervezőmunka előzte meg a döntést. Akiknek a kezébe tettük a sorsunkat, csak nekünk akarnak jót. Meg akarnak kímélni mindenféle rossz érzéstől és kellemetlen élménytől. Értünk van ez a „törvény”. Mert hát ki akarna a boltból kilépve csomagokkal megpakolva átesni egy kolduson? Ezt nem lehetne megúszni horzsolások és csonttörés nélkül, ami pedig éles fájdalommal jár, ezen kívül a trauma olyan hatással lenne ránk, hogy még a Kárászt is messze elkerülnénk, nemhogy a boltot, ahol ez történt. Hogy pontosan hány ilyen felkavaró eset történt a döntés előtt, nem tudjuk, az önkormányzat titkosan kezeli az adatokat. Mondom, a döntést értünk hozták. Most mindenki felsóhajthat, ilyen nem fordul elő többé.

A mai kor másik rákfenéje a folytonos elégedetlenség. Elégedetlenek vagyunk az életünkkel, a külsőnkkel, a hellyel, ahol élünk, és egyáltalán: mindennel. A Kárászon sétálva egy koldus látványa csak fokozná ezt az elégedetlenséget: egy olyan világban vagyunk kénytelenek élni, ahol előfordul a szegénység, meg az, hogy valaki kéregetni kényszerül. Ráadásul még az is megfordulna a fejünkben, hogy tehetetlen ez ügyben a városvezetés. Most viszont megnyugodhatunk, mert egyáltalán nem tehetetlen: tett az ügyben, mégpedig sokat. Most nincs koldus, nincs probléma, nincs elégedetlenség. Így fog eljönni a világbéke is.

Ezenkívül még az is növeli az önkormányzat érdemeit, hogy a lelkiismeret-furdalás szörnyűségétől is megóvnak. Közülük biztosan sokan éreztek már ilyet, hát nem túl kellemes dolog. Borzalmas lenne, ha az iménti kedves vásárló (aki a kolduson átesve ott ül az utca kövén) nagy fájdalmai közepette véletlenül a

kéregető szemébe nézne, megsajnálná, és lelkiismeret-furdalást érezne, hogy a csipkebugyira költött tízezrek után dobjon egy százast a tálkába. Nem is kell. Annyi ember van még az utcán, miért pont ő adjon? Meg neki amúgy is van elég baja, most tört el a lába. Nem győzöm ismételni: értünk van ez a „törvény”.

Van azonban még egy vicces csavar ebben a rendelkezésben. Aki a kapott pénzért szolgáltatást nyújt, az maradhat. Nem a koldus hálás tekintetére és jóllakottságára gondolok, hanem igazi szolgáltatásra, aminek van piaci értéke. Ezért maradhat az utcazenész és a jósnő is. Bevallhatjuk magunknak csendesesen, ez már tényleg hasznosabb szolgáltatás a pénzünkért cserébe: a zenész, aki elringat a muzsikájával, és az ápolatlan és erőszakos jósnő, aki temérdek hasznos információval lát el a jövővel kapcsolatban. A múltkor pont egy ilyen tenyerelt rá az asztalomra egy gyorsétteremben, és éles meglátással megállapította, hogy szomorúnak tűnik a szemem, biztos nincs fiúm. Hiába mondtam, hogy nem szomorúságot, hanem éhséget lát a szememben, nem hitte el... És fel volt

háborodva, hogy vannak még olyan ostoba emberek, akik nem kíváncsiak a saját jövőjükre. Mindezt felvállalom, de én csak kivétel vagyok. Valószínűleg mindenki más kíváncsi a jövődjére, és örömmel veszik igénybe ezt a hasznos szolgáltatást. Virágzó üzlet ez, és van helye a Kárászon. Ha holnap találkozom az asszonnyal, meg is jóslatom vele, hogy legközelebb melyik „zavaró elemet” tüntetik el a városból...

Engler Márta

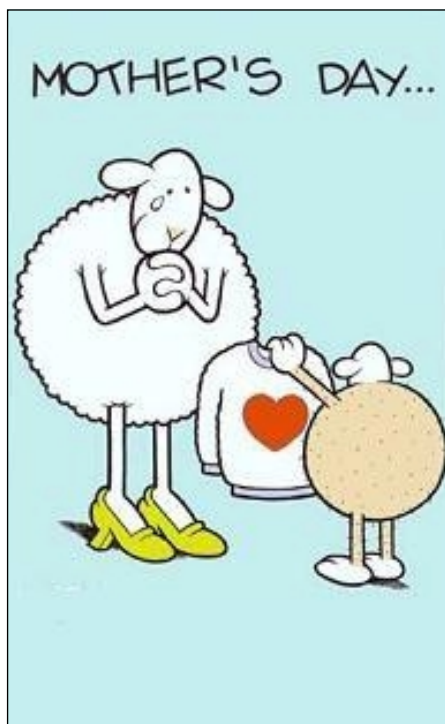
Szenilitás

Ha meghalljuk ezt a szót, elszörnyedünk. Pánik! Úristen! Öregszen? Tényleg? Ugye nem? De bizony meglehet. Na de már huszonevés korban? Hát tényleg ennyire öreg vagyok?! Egyetem! Lehet, hogy túl sokat kellett tanulnom? Lehet. Meg még kell is? Biztosan. És még fogok is? Háááát... Mít is? Elfelejtettem. Na mindegy. De várj! Eszembe jutott valami. Egy sztori. Elmesélem, ok? Te mentél már biciklivel piacra? Bevásárolni is? Siettél is? Van több kapu is, ahol be tudsz menni? Bocsi, de nem emlékszem a részletekre... De egy biztos. A bicikli nem volt ott a helyén. Pánikba estem. Hol is lehet? Miért mindig tőlem lopják el?! Nincs igazság! Hol is tartottam? Hm.....Lássuk csak... Ja! Nincs bicikli. Jöttek segíteni. És... meglett. Hogy hol volt? Hát ahová leraktam! Ott bizony. Hisz én raktam le! Emlékszem, tudom, hogy ide raktam le. Igen, tudom, hogy itt volt! Mert itt kellett lennie. Vagy nem? Én... én nem is tudom. Lehet, hogy tényleg a második kapuhoz, és nem az elsőhöz raktam?! Miért nem emlékszem a részletekre?! De legalább azt tudom, hogy hogy nézek ki. Kék vagyok! Bizony! Kék palettás doktorhal! És a nevem? A nevem... a nevem... elfelejtettem. Segítenél?

A szerző a szobatársának: „Jelzem, elég gáz lett a cikk.”

Szobatárs a szerzőnek: „Már jelezted.”

Egy szenilis kollégista

Élőhalott

Testem egy égő húsdarab
Ágyam egy börtön
S én benne a rab

Lázam az égig felszalad
Álmodni kéne
Azt még szabad

Nincs többé fájdalom
Nincs többé félelem
Nincs más, csak a remény

Nem érez két kezem
Nem dobban már szívem
Csak megyek az ég felé

Ne nézzetek, mert elsüllyedek
Ne bántsatok, ha fáradt vagyok
Ne féljete, már nem átkozok
Hisz nem vagyok más
Csak egy élőhalott.

Anyák napja

Anyuban azt nem szeretem,
hogy mindent jobban tud,
és sajnos általában tényleg igaza van;
állandóan költözködni, vagy lakást felújítana,
és ha álmos, összedörzsölgeti a lábfejeit.
Mindent tudni akar rólam,
és naponta háromszor hív telefonon,
hogy megkérdezze, mi újság,
és nem hagyja, hogy a piros pólóhoz rózsaszín zoknit vegyek,
ha én azt akarom, ráadásul a kertitörpéket is utálja.
Olyan, mint egy tükör:
látom benne negyvenéves önmagam.
Állandóan költözködnék, vagy lakást felújítanék majd,
és ha álmosan elfelejtkezek magamról,
összedörzsölgetem a lábfejeimet.
Talán lesz majd egy lányom,
és naponta háromszor hívom telefonon,
hogy megkérdezzem, mi újság,
és nem hagyom, hogy a csikos nadrághoz kockás zoknit vegyen
(kertitörpénk azért lesz).
Talán a gerincem is fájni fog, mint neki,
mert sokat dolgoztam,
és lehet, hogy veszekszem majd a gyerekekkel,
de minden anyák napján bőgni fogok,
és általában nagyon fogom őt szeretni.
Mint engem az anyukám.

És talán a gyerekem is nagyon fog engem szeretni.
Mint én az anyukámat.

Orsi

Evolúció

avagy: Big Brother – The Big Read – A Nagy Könyv

Biztosan hallottatok már róla - „Könyvek nélkül nem lehet semmit elérni!” - vagy láttátok a reklámját az mtv-n. Az olvasók egy többfordulós játék keretében szavazzák meg a legjobb magyar és külföldi regényt. Jelölések után százötven, száz, tizenkettő, majd egy-egy mű nyeri meg „A Nagy Versenyt”.

A jelölések során több mint négyezer regénycímet küldtek/írtak be a könyvesboltokban és könyvtárakban kihelyezett képeslapokon és az internetes fórumon a résztvevők. A jelölt művekből április 22-én tették közzé a hetvenöt magyar és hetvenöt külföldi regényből álló Top 150-es listát. Ebből a százötven műből bármennyire és akárhányszor lehetett szavazni egy napon keresztül, április 23-áig, azaz szombat estig sms-ben és telefonon. (Ez sajnos - a jelöléssel ellentétben - már nem volt ingyenes, ára: 120 ft +áfa, bár a befolyt díjakat a Nagy Könyv Programiroda a könyvtárak állománygyarapítására fordítja.)

Így szombat este 9-re lezárult egy fontos szakasza a játéknak, kialakult az ötven magyar és ötven külföldi művet tartalmazó Top 100-as lista, melynek élén akkor még az Egri Csillagok, A Pál utcai fiúk és A gyűrűk ura állt.

A jelenleg tartó szakaszban április 24-étől ismét lehet szavazni a száz könyv közül tetszőlegesen kiválasztottakra, de legfeljebb tizenkettőre. A szavazás lebonyolítható postai úton (állítólag május első hetétől lesznek szavazólapok a

könyvesboltokban és könyvtárakban) június 3-ig, sms-ben, telefonon és interneten is. Az utóbbihoz mindössze regisztrációra van szükség, további előnye, hogy ingyenes és június 11. a végső határidő. A regisztrált szavazók közt kellő számú játékpont elérése után (amelyeket regisztrációval, szavazással, internetes olvasókör indításával, olvasónapló vezetésével ill. saját mű publikálásával lehet szerezni) különféle ajándéktárgyakat sorsolnak ki.

A tizenkét legtöbb szavazatot kapó művet az m2 csatorna a nyár folyamán egy show-jellegű műsorozat keretében hétről-hétre kirostálja, míg ki nem alakul a végeredmény. Úgy tűnik, ez lesz a legviccesebb része a dolognak: a műsorok keretében bírósági tárgyalásokra (bíró: Krizsó Szilvia, ügyvédek: Lévai Balázs, Réz András) kerül sor, ahol minden alkalommal két mű „vív meg” egymással a nézők kegyeiért. A legvégső eredményt, a legjobbnak titulált magyar és külföldi regényt a harmadik forduló (október 25-től

december 17-ig tartó csak telefonos és sms-es) szavazás után fogják kihirdetni.

A BBC kezdeményezésére indult, Nagy-Britanniában 2003. október 18-ától

december 13-áig tartó játék (és nem melleleg olvasást népszerűsítő mozgalom) licencét 20 ezer fontért (kb. 8,1 millió forint) vette meg a Magyar Televízió, népszerűsítéséért pedig olyan sztárokat vonultat fel, mint a színészek közül Alföldi Róbert, Für Anikó, Hernádi Judit, Kamarás Iván, Koltai Róbert; a zenészek közül Ganxsta Zolee, Kovács Ákos, Laár András, Lagzi Lajcsi, Lovasi András, Presser Gábor, Terecskei Rita, Varnus Xavér; a tudomány képviselői közül pedig Csányi Vilmos, Nádasy Ádám, Vizi E. Szilveszter. A támogatók között két minisztérium is található: a NKÖM és az OM. A sikert jelzi, hogy már az első forduló szavazás során több szavazót regisztráltak, legalább 20 ezerrel, mint annak idején Nagy-Britanniában. (Pedig ott 60 millió potenciális szavazó van, míg nálunk kb. 10 millió.)

A hazai Top 100-as lista ötven külföldi művének majdnem fele megtalálható a BBC két évvel ezelőtti Top 100-as listáján is, mégpedig a következők:

- A gyűrűk ura (az ottani nyertes) /Tolkien/ - Galaxis-útikalauz stopposoknak /D.Adams/ - Micimackó /Milne/ - 1984 /Orwell/ - Jane Eyre /C.Bronte/ - A 22-es csapdája /J.Heller/ - Üvöltő szelek /E.Bronte/ - Zabhegyező /Salinger/ - Háború és béke /Tolsztoj/ - Elfújta a szél /M.Mitchell/ - A Harry Potter-sorozat első 3	- darabja (H.P. és a bölcsek köve, H.P. és a Titkok Kamrája, H.P. és az azkabani fogoly) /J.K.Rowling/ - Száz év magány /Márquez/ - Monte Christo grófja /A.Dumas/ - Anna Karenina /Tolsztoj/ - Bűn és bűnhődés /Dosztojevszkij/ - A legyek ura /W.Golding/ - Az alkimista /P.Coelho/ - Szerelmek kolera idején /Márquez/ - A neveletlen hercegnő naplója /Meg Cabot/

Az ötven magyar mű közé - számomra kissé csalódásként - kevés ma is élő, kortárs szerző műve került be, viszont annál több általános és középiskolai olvasmány. Esterházy Péter, Faludy György, Kertész Imre, Vámos Miklós, Závada Pál a néhány kivétel. Ez kisebb mértékben, de a külföldi művekre is igaz. Az egyszerre több regénnyel „versenyző” magyar szerzők közül jelenleg:

– Szabó Magda és Fekete István szerepelnek négy;

– Jókai Mór és Wass Albert három;

– Dallos Ferenc, Gárdonyi Géza, Márai Sándor, Mikszáth Kálmán, Móra Ferenc, Móricz Zsigmond, Rejtő Jenő és Szerb Antal pedig két művel.

Jellemző volt a már a jelölések során, hogy viszonylag kevés számú szerző több darab művére érkezett voks, de néhány „egykönyvű” szerző sikerdarabja is bekerült, pl. Ottlik Géza „Iskola a határon”-ja, Rácz Zsuzsa „Állítsátok meg Terézanyut!” c. műve, Dan Brown „A Da Vinci-kód” c. regénye, vagy hasonló módon - a nem egykönyvű, de valljuk be: sokak által csak arról az egy művéről

ismert - Kertész Imre Nobel-díjas alkotása is. Mindenképpen pozitívum, hogy Tarján Tamás irodalomtörténész szerint a lista szinte „szeplőtlen”, tehát kizárólag igényes irodalmi műveket tartalmaz.

Mint már utaltam rá, nekem személy szerint mostanra kissé lehűtötte a lelkesedésemet a fordulók eddigi alakulása. Jelölni Gerald Durrell „Madarak, vadak, rokonok” és Szerb Antal „A királyné nyaklánc” c. regényeket jelöltem, de egyik se került be a Top 150 közé, bár a szerzők más-más művükkel bejutottak ugyan. Aztán nagy sajnálatomra kiesett a százötven közül az általam favorizált Gerald Durrell és akire még biztosan szavaztan volna: Hamvas Béla is. Szerencsére maradtak még kedvenceim a százbán, így sikerült tizenkét jó regényt kiválasztanom. Egyébként „A gyűrűk ura” c. trilógiára és a Harry Potter-sorozat darabjaira nem is szavaztam, pedig azokat is szeretem, de remélem, hogy szavaznak rájuk elegenden rajtam kívül is. Sajnos nem nagyon tudtam magam kivonni a kánon hatása alól (pedig

igyekeztem) és a tizenkét regénybe öt olyat is bejelöltem, amelyek szigorlati olvasmányok. Mentségemre szóljon, hogy tényleg tetszetek, és sok olyan is volt a százbán, amelyeknek egyszerűen más kategóriában kellett volna szerepelniük - itt gondolok a gyermek- és ifjúsági irodalom gyöngyszemeire: pl. A két Lotti, A kis herceg, Bogáncs, Kincskereső kisködmön, Lassie hazatér, Téli berek, Tüskevár, Vuk, Winnetou... - de mivel ez nem így volt, szűkítették a választható művek skáláját.

Kíváncsian várom a következő fordulót a nyáron és - ezúton is - mindenkit arra buzdítok: szavazzon a kedvenc olvasmányaira! Ha bővebb információra van szükséged, keresd a következő webcímeken:

- www.anagykonyv.hu

- www.mtv.hu (ezen belül: „A Nagy Könyv”c. rovat)

- a játék fordulónak pontos menete és szabályai a www.om.hu oldalról is letölthetők.

Réfi Veronika

És mégis virágzik!

Benczédy Dávidnak

A mosolyvirág, közismertebb nevén bűdöskóró (*Oenathe specialis*) több száz évente csak egyszer hoz virágot. Addig úgy viselkedik, mint más, nem beporzással szaporodó fűfélék. Alakjára nézve egészen egyszerű, mint egy pici, zöld, hajlékony ágacska apró levelekkel, mint egy lefejezett hóvirág, és az illata sem válna a virágoskert díszére - innen ered közismert elnevezése is. Ritka az olyan ember, aki felismeri a látszat mögötti mosolyt, emiatt a botanikai leírások sem igen foglalkoznak vele, csupán néhány XVI. századi - ókori görög és középkori arab forrásokra támaszkodó rajtot és néhány soros ismertetőt olvashatunk vele kapcsolatban Julio Miguel de Amanton fűvészkönyvében. Amanton a Kék liliom nevű földalatti csoportosulásnak egyik nagymestere volt, akik titkos alkimista laboratóriumokban próbálták növények

nedveiből előállítani a hosszú élet italát. Azután, mikor már a negyedik tartományúr halt meg mérgezésben, a Contabesco (magyarul: emésztődik, elsovrad) nevű sorvasztó méregtől, azon a virágzó területen, a régensnő, Carolina de Meies örökös bosszút esküdött a szervezet ellen (mivel férje is az áldozatok között volt), és hivatalos eljárást eszközölt - felkoncoltatta a Kék liliom vezetőit, köztük a szerencsétlen Amantont is, aki az azóta elhíresült „és mégis virágzik!” felkiáltással búcsúzott ez árnyékvilágtól. A rövid életű társaságnak nem sikerült feltalálni a hosszú élet italát, de kutatásait felhasználva egy szegény, Hispániában szolgáló zsoldos utóda 1842-ben előállította a ma pilzeni néven ismert seritált. Visszatérve, Amanton fia, aki apjának a növényvilágról írott bizonyos jegyzeteivel még a kutyák

elengedése előtt továbbállt, megtalálta a mosolyvirágra vonatkozó passzust. Azt tervezte, ültet egyet ebből a különös fűféléből, és utódainak meghagyja, hogy őrizzék, gondozzák, amíg ki nem virít majd századok után, örök nevet biztosítva az Amantonoknak. Így történt.

Az Amantonoknak, vagy ahogy később, letelepedésük helyéről, egy kicsiny, felvidéki faluról nevezték őket: a Benczédyeknek nagy vérvesztésbe került a virág megőrzése. Mert amint megtudta valamelyik szakértő, hogy egy több évtizedes, évszázados mosolyvirág van a közelében, minden követ megmozgatott, hogy megszerezze azt. Ráadásul a régensnő, Carolina de Meies utódai is komolyan vették az örökös bosszút... Így a Benczédy-Amantonoknak szakbarbárok elszántságával, bérgyilkosok ravaszságával, kéjhölgyek és kéjurak fortélyával

kellett szembenézniük. A IV. Miguel de Amanton például még a hadjáratba is magával vitte az értékes növényt, úgy harcolt - ekkor már hatvanévesen - jobb kezében kard, baljában virágcserep. A család elszántságát mutatja, hogy másnap, miután a IV. Miguelt eltemette, negyvenéves fia vitte csatába a mosolyvirágot.

Az ő húszéves utóda költözött - miután az előbbihez hasonló módon elhalálozott apját másnap eltemette - Magyarországra, Benczédre, hogy végre békében nevelhesse a család az örökül maradt bűdöskórót. Csak miután a környező falvak férfait, asszonyait és marháit elhajtották, felkoncolták és megszentelennítették a törökök, akkor kezdte úgy érezni, hogy jobb lett volna inkább balra fordulni a lipcsei úton, a ködös, de nyugodt Britannia felé. A Benczéd nevet egyébként ő, V. Miguel fia vette fel, mivel a pogányok elleni harcban gyakran jeleskedett, és amikor egymaga egy egész csapat portyázó szpáhi fogságából megmentett harminc elhajtott férfit, a királytól nemesi oklevelet és címet kapott, amin kardos figura látható - jobb kezében

szabja, baljában titokzatos, virágcserepre emlékeztető edény, a körirat pedig: „és mégis virágzik!”

Teltek az évszázadok, és az évek sötétjében mindig maradt egy csöppnyi világos hely, ahova a Benczédyek a mosolyvirágot rejthették. Azután 1975-ben megszületett Benczéd Dávid, kéziratok kutatója, izgalmas életű kalandor. Nem tudni - sohasem mondta - mit keresett folyton a novy lalisi levéltárban, de egy hosszú, éjszakai, baráti beszélgetés adataiból arra következtettek, rájött, hogy az Amantonok ősi ellenségének, Carolina de Meiesnek egy utódja, még a reformkor idején, ott vert tanyát, és titokzatos mérgezési esetek tucatját hagyta maga mögött. Többek között így hunyt el az egyik Benczéd is.

Ott ismerkedett meg Dávid azzal a lánnyal, aki - mint mondta „szelíd volt, mint a freskófestők ecsetje és szép, mint a bombázás utáni égbolt”. Nem akart ő könnyű kalandokba bonyolódni, de úgy esett, hogy megismerkedésük napján már három szeretkezést maguk mögött tudtak. Másnap még nyolcat. Azután eljött a harmadik nap kávéillatú reggele; a lány

letette kezéből a csészét, és azt mondta: „Tudnod kell, hogy én Carolina de Meies utóda vagyok, és hogy megesküdtem rá, hogy megöllek. Most már munkál benned a mérge, ami elhitei veled, hogy a mosolyvirág sohasem nyílik ki senkinek!” - azzal kisétált az ajtón, „mint a még élők száján az utolsó lehellet”. Dávid pedig szomorúan lehajtotta fejét, és kicsiny, üres fiolát helyezett - mintha csak pontot az i-re - a Meies-utód kávéspohara mellé - rajta felirat: Contabesco (magyarul: emésztődik, elsorvad).

Tudta ő, kivel áll szemben...

De az ő testében működő mérge is megtette hatását. Napra nap csak fogy és halványodik, és nem hiszi már, hogy a mosolyvirág valaha is kivirulhat. Nekem adta a lefejezett hóvirágra hasonlító növényt. „Vidd - mondta - ne lássam többé, hiányzik már mellőlem a szelídség és a szépség. Mit csináljak most? Mit tegyek, ha annyi megmérgezett évszázad után a mosolyvirág pont az én ablakomban hajt szirmot? Mi lesz majd akkor? Félek..., fel sem ismerném!”

És mégis virágzik!

Dávid Péter

A második hangos-dal

Szól a rádió...

Vasárnap, úgy este tízkor tapasztalható,
Hogy megszólal az előtérben lévő hangszóró,
És most nem a portás szaval mindenféléről,
Hanem egy jó pörgős sláger szól az éterből.

Miután az első nótá lassan véget ér,
Mély hangján a stúdióból Lutz Gábor beszél.
Hogy mért nem dalban mondja el, ez könnyen érthető:
Hisz, bár Lutznak hívják, azért ő még nem Fenyő.

Elmeséli, hogy ez éppen hányadik adás,
S hogy mi megy épp a tévében, de ez már ráadás.
Minden számnak ismeri az önéletrajzát,
S tudja, hányban vezette a skót slágerlistát.

Elárulom neked, bár ez titok, azt hiszem,
Hogy Lutz Gábor körül valami nem stimmel nekem.
Hogy lehet az - sosem fogom tán megérteni -,
Hogy Orgoványban lakik, címe mégis doktori?

Beköszön a másik kettő műsorvezető:
Éva, Kata - mind a két név a-ra végződő.
Megtudhatjuk tőlük, hogy a meccs éppen hogy áll,
S elmondják, hogy kinek szól a következő szám.

Csontos Évi máshonnan is ismerős lehet:
Ő vezeti kollbizet a jegyzőkönyveket,
Minden kolis rendezvényen megtalálható.
Egyik szobatársam szerint unokatesó.

Kaplár Kata sem csupán egy műsorvezető,
Merthát ő a Móra Nyúznál a főszerkesztő.
Nagyszerű lány, vele tényleg minden perc csodás.
Négy éve a szobatársam - mit mondhatnék mást? :)

Kata sorolja az aktuális híreket,
Évi meg a jövő heti rendezvényeket.
Ha a lányok tartanak kis hatásszünetet,
Gábor töri meg a csendet Krisz Rudi helyett.

Az adás is, mint minden jó, egyszer véget ér,
Szépen, lassan tovaszáll az utolsó refrén.
Már csak egy kis torna maradt versem végére:

Itt a vége, járj utána, vagy fuss el véle!

Lévai Rita

Görbe tükör

A Móra Nyúz pletykarovata

M.G. kollégiumi örökös tag ismeretlen eredetű befőttésüveget talált nevenapja reggelén az asztalán. Kéri a befőttésüveg gazdáját, vagy bárkit, aki információval szolgálhat nevezett tárgy eredetét illetően, jelentkezzen kollégiumi irodájában a hivatalos félfogadási időben.

SZ. E. (hímnemű) kollégiumlakó a minap egyik ismerősénél járt, aki éppen vasalt. A negyedik ruhadarab kivasalása után Sz. E. úgy gondolta, hogy megnézi, vajon elég meleg-e a vasaló talpa... Később megégett ujját meleg vízzel hűtötte le.

Az egyik híres italgyártó cég képviselői gyakran járnak kollégiumunkban, ahol üdítőt osztanak. A híresztelések szerint legközelebb kazettát és zenei cd-eket osztanak majd, hiszen a zene is KÓLA.

Aki elveszítette parókáját, vagy új darabra vágyik, látogasson el a negyedik emeleti zuhanyzóba. Rendkívül széles kínálatból válogathat, esetenként külön-

leges kivitelezésű egyedi darabokhoz juthat hozzá.

A legújabb hírek szerint a kollégium magasföldszintjén zongora és számítógép terem...

A 4. emeleti liftre kiragasztott plakát szerint nem csak 1 és 2 oldalas, hanem sültoldalalás fénymásolás is lehetséges. Spóroljunk a kaján!

Kollégiumunk egyik lakója a minap súlyos sérüléseket szerzett az úttesten való átkeléskor, ugyanis elmondása szerint elhatározta, hogy átbújik a záróvonal alatt....

Szerkesztőségünk tudomására jutott, hogy bizonyos második emeleti fiú- és lányosztályok rendszeresen együtt zuhanyoznak. Rituális tisztálkodási szertartásuk egyszerre zajlik az első és második emeleti zuhanyzóban.

A hatékonyabb azonosítás érdekében új beléptetési rendszer felállítását tervezi a

kollégium. A szerkezetet a kollégium vezetősége az egyetemi karok Tanulmányi Osztályainak munkatársaival együtt dolgozta ki. A bejáratnál elhelyezett, ún. „index-kapu” csak azután enged majd be az épületbe, miután a kollégista a szerkezet középső részén található kismikrofonba az előző félévi súlyozott átlagát bemondta.

Saját szemináriumi dolgozatának második oldalán aludt el Fiktív Ernő múlt héten. Ernő a szerda éjszakát az 1-es gépteremben töltötte; csütörtök hajnalban a döbbenettől és a takarítónők eszközeinek hangjától tért magához.

A gimnáziumok lelkesedésén felbuzdulva („jó tanuló, jó sportoló”) új felhívás jelent meg a napokban. A „rossz tanuló, rossz sportoló” címre az az egyetemi hallgató pályázhat, aki a pályázat benyújtásának időpontjában több szakkal rendelkezik, mint kredittel, és legalább négy egymást követő félévben „nem teljesítette” minősítéssel végzett testnevelési kurzusokat.

Álmodj, Eddie!

saját bevallása szerint megálmodta, hogy az évad első futamán, Ausztráliában Giancarlo Fisichella fog nyerni. Akár így volt, akár nem (higgyünk Eddie-nek, elvégre tekintélyes figura, még ha már

Eddie Jordan, aki nemrég azt nyilatkozta, hogy nem akar öreg napjaira „sarki fűszeres” lenni, meglepő bejelentéssel hívta fel magára ismét a figyelmet:

eladta is a csapatát), mindenesetre Fisichella megnyerte az első versenyt, csapattársa, Fernando Alonso pedig a következő két futamon, Malajziában és Bahreinben győzött. Talán Eddie megálmodja, ki lesz az idén a világbajnok, de lehet, hogy nem is kell hozzá sem jóstehetség, sem különösebb jövőbelátás, ha a Renault így folytatja... Persze a többieknek is lesz ehhez még egy-két szava. A gyengélkedő Ferrari és BAR Honda tovább tesztel gőzerővel: előbbiek Fioranoban és Mugelloban egyszerre, utóbbiak Barcelonában, miközben a Toyota csapata is világbajnoki álmokat szövöget: Jarno Trulli az elmúlt két futamon Alonso mögött másodikként ért célba.

És akkor még nem beszéltünk a McLaren Mercedesről és a Williams BMW-ről, akik nem is titkolják, hogy nagyon szeretnének a csúcsra érni. Nem szabad megfeledkeznünk arról sem, hogy

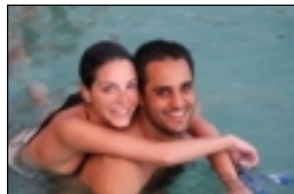

a szabálymódosítások miatt a kis csapatok is előnyhöz juthatnak, és becsúszhat egy-egy meglepetés, esetleg néhány jó helyezés: mondjuk egy Red Bull-győzelem vagy egy dobogós Sauber-pilóta jó néhányunkat meglepne. Na Eddie, ki lesz 2005 bajnoka?

Három a baba!

Miután kiderült, hogy Mika Häkkinen felesége, Erja a pár második gyermekét

várja, április tizenegyedikén megszületett a McLaren csapat pilótájának, Juan Pablo Montoyának kisleánya, aki a Sebastian nevet kapta. Tizenötödikén pedig Jarno Trulliéknál bővült a család, szintén egy kisleánnyal, Enzoval, aki ugyan egy héttel korábban érkezett

a vártnál, de szerencsére minden rendben van vele és édes-

anyjával, Barbarával is. A két újdonsült apuka közül Montoya a teniszszérülése miatt lehetséges, hogy csak Barcelonában vezetni újra a McLarent.

A következő nagydíjak:

- május 6-8. 14:00 'Spanyol GP Barcelona Circuit de Catalunya
- május 19-22. 14:00 'Monacói GP Monaco Monte Carlo

Balogh Mária

Régi idők sportjátéka, a méta

A játék a többi hasonló sportjátékhoz hasonlóan többféle változatban élt hazánkban. A csapatjátékok közé tartozik, játsszák téglalap, illetve kör alakú pályán. Ez alapján hívják hosszú-métának vagy körbemétának. Vegyük most közelebbről szemügyre azt, amit én is ismerek.

Hosszú-méta

A játékot két csapat játssza. A két leggyesebb fiú a két király, ők választják ki a katonáikat, csapatonként 6 - 7 főt. A csapat tagjainak kiválasztásának egyik módja az „adj-végý”-ezés. A királyok szemben állnak egymással.

1. király: adj!
2. király: végý!
1. : veszem (pl.) Pistát.
2. : adj!
1. : végý!
2. : veszem (pl.) Lacit. stb.

A pálya hossza 40-50 méter, szélessége 20-25 méter. Középtájon egy kő, vagy fadarab jelzi a „vár”-at. Ez védett hely, ahova szükség esetén az ütő a kapó dobása elől bemenekülhet. Szükséges eszközök egy szőrlabda /tehén- vagy lószőrből/, egy ütőfa, ami kissé hajlott végű bot.

Az egyik csapat tagjait ütőknek, a másikat kapóknak, vagy hagyítóknak hívják.

Az ütők a pálya felső végén sorakoznak fel, középen a királlyal, és egy vonalat húznak maguk elé. Ez a méta. A kapók a pálya hosszanti szélén, az ütők

merőlegesen állnak fel. A kapók király a leghátul áll. Az ütők csak egyszer üthetnek, a királyuk háromszor. Az egyik kapó felmegy az ütőkhöz a labdát feladni. Feladja a labdát az ütő elé, aki ezt ütőjével elüti. Ha sikerül az ütés, az ütőfát elengedi a következő ütő számára, elfut a várig, megérinti és megpróbál visszaroanni a helyére.

Közben a kapók a labda után szaladnak. Ha elcsípi, egymásnak adogatják, míg a menekülő ütőhöz legközelebb lévő játékoshoz nem ér, aki megpróbálja őt megdobni. A várban és a métán túl tilos megdobni az ütőt. Előfordul, hogy az ütő inkább a várban marad, ha úgy érzi, hogy a kapók valamelyike túl közel áll hozzá, nincs esélye a visszatérésre. Ilyenkor a kapó feladja a labdát a következő ütőnek. Mialatt ez elüti a labdát, a várban rekedt katona megpróbál a helyére visszaszaladni. Minden ütőnek egymás után egyszer kell dobnia, ha nem sikerül neki, akkor kiáll.

Előfordul, hogy a katonák a várban rekednek. Akkor a királynak kell kiszabadítania őket. Háromszor ütheti el a labdát, hogy amíg a kapók a labda után szaladnak, a várban rekedtek visszajuthassanak. Ha a játék során sikerül megdobni valamelyik ütőt, vagy röptében elkapni a labdát, az ütők „ki vannak”, vagyis helyet és szerepet cserélnek. Ez a szabály vonatkozik arra az esetre is, ha az ütők egyetlen ütése sem sikerül.

E rövid ismertető után hadd hívjam fel a figyelmet arra, hogy egy lelkes egyetemistákból álló csoport alkal-

manként összegyűlik az alsóvárosi templom melletti parkban, és egy jót métázik.

Sajnos nagyon kevés ember tud erről a lehetőségről, pedig ingyenes, egészséges, kötöttségektől mentes, és az is garantáltan jól tudja érezni magát, aki nehezen barátkozik. Mint tudjuk, a sport összehozza az embereket! Még friss ez a kezdeményezés, de szeretnénk, ha tovább folytatódna, és a vizsgaidőszakban is egy biztos kikapcsolódási, feszültséglevezetési és sportolási lehetőség lenne.

Abban bízunk, hogy a Móra Nyúz hasábjain sok emberhez eljut ennek híre, és kérünk mindenkit, hogy szóljon róla minden ismerősének, aki nem jut hozzá az újsághoz, de érdekelheti ez a lehetőség!

Teljesen ingyenes, jókedven kívül semmit sem kell magunkkal hozni. Könnyű, sportos ruha ajánlott. Az időpont rugalmas, természetesen a résztvevők igényeihez igazodunk. A szegedieknek nem kell elmagyarázni, hogy hol van a Mátyás-tér, de nem csak szegediek vannak Szegeden. A helyszín több busszal is megközelíthető.

Szűcs Ágnes

A nagy leleplezés, avagy a hűtőszek-RÉM

Tenyfeltáró ROVAT

A Móra Nyúz előző számában közétett cikk elolvasása nagy hatással volt rám. A kérdés: „Ki dézsmálja hűtőinkből az ételt?” engem is erősen foglalkoztatott.

Elhatároztam hát, hogy e „paranormális tevékenység” végére járok és megoldom a rejtélyt.

Két héten át éjjel-nappal lesben álltam és figyeltem a hűtőnket.

Egyszer csak arra lettem figyelmes, hogy halk korgást hallok (gyomorkorgást) ha az ételt egy bizonyos helyre teszem, a hűtőszekrény ajtajának becsukását pedig velőtrázó csámcsogás követi.

Egyik nap, amikor - az étel behelyezése és a korgás hallása után - váratlanul feltéptem a hűtő ajtaját, egy szemtelen fekete lyukat láttam meg, aki az első percben legalább annyira meglepett volt, mint én, (ő rajtam csodálkozott, én rajta) majd - mintha mi sem történt volna - foly-

tatta, amit elkezdett: elfogyasztotta a maradék csirkecombot...

Tehát a rejtély megoldódott. Csak arra kell figyelni, hogy olyan helyre tegyük az ételt, ahol nincs korgás, mert akkor biztosak lehetünk abban, hogy nincs alatta egy korgó gyomrú fekete lyuk.

Ám vigyázni kell, mert minél többet eszik e sötét jószág, annál természetesebbé válhat.

Azt tudom tanácsolni, hogy adjatok neki romlott tejfölt, záptojást, szalmonel-lás fagyit, jó zsíros disznótorost, mert ha elcsapja a gyomrát, akkor többé biztosan nem merészkedik arra a helyre.

Rendhagyó szóösszetételek

Melltartóstej
Gabonakörhinta
Napolajsütő
Pókerarcizom
Neonlámpaláz
Karizomláz mérés
Mikrosütőpor
Balkezesbárány
Füldugóhúzó
Cdlejátszópajtás
Konyaklánc
Csirkemellplasztika
Orángutánfutó
Zuhanyrózsabimbó
Légcsőtörés
Intimornacipő
Herezacskósleves
Eperlevélkézbesítés
Hajlakkcipő
Petefészekrakás

40/B szoba

In memoriam Gömböc

Mindenkinek mást jelent a húsvét: egyesek örülnek a szünetnek, mások a feltámadást ünneplik, a gyerekek pedig óriási izgalommal várják a húsvéti nyuszt. Legalább tíz évvel ezelőtt mi is így vártuk a húgossal, és el is jött, Gömböc volt a becsületes neve. Fogalmam sincs, miért pont így neveztük el. Talán mert egy pici, fehér szörgombóc volt hatalmas piros szemekkel. Aranyos kis jószág volt, életem egyetlen háziállata.

Állandóan futkározott a lakásban, salátát rágcsált és telebogyózta az előszobát, vagyis élte a házinyulak nem túl izgalmas életét. Pontosabban élte volna, ha nem jövünk a képbe ketten a húgossal. Nem hagytuk, hogy Gömböcke halálra unja magát, minden izgalmas tevékenységünkbe bevontuk, pl. mesét néztünk és reggeli tornáztunk. A testedzés fontos része volt szegény Gömböc életének, erről a húgom gondoskodott. A hátsó lábára állította, és a két kis mancsát fogva guggoltatta le ritmusra. Nem

vagyok benne biztos, hogy ezt a nyúl nagyon élvezte, de hát sosem szólt, hogy hagyják abba...

Gömböc kivételesen okos nyúl volt, ezt persze nem azért mondom, mert a miénk volt. Ha kimondtuk a nevét, már ott is termett, és még a szobatisztaságra is rászokott, persze azt nem önként... Akárhányszor lepisilte a szőnyeget, anyu felkapta, a fenekére ütött, és úgy kipenderítette az előszobába, hogy szegényke hármat perdült, mire megállt. Sok évvel később hallottam egy állattenyésztőtől, hogy a nyulakat soha nem lehet szobatisztaságra nevelni. Vagy Gömböc volt nagyon intelligens, vagy anyunak vannak kivételesen hatékony pedagógiai módszerei, de a harmadik ilyen alkalom után a nyulunk mindig beugrott a dobozába, ha dolga volt.

Aztán már szabadon bemehetett a szobába, persze miután megtanultuk, hogy a nyulak egyik kedvenc étele a szobanövény, így a fél dzsungelnyi

cserepes virágot magasabb polcokra költöztettük.

Szent meggyőződésem volt, hogy szereti a meséket, így minden este az ölembe vettem, és együtt moztunk. Láttam a szemén, hogy szimpatizált a Tévemacival: Egyszer annyira mocorgott, azt hittem, hozzám hasonlóan izgatottan várja, vajon sikerül-e legyőzni a gonosz boszorkányt, de aztán rájöttem, hogy csak a dobozába akart volna menni (szobatiszta nyúl lévén ugyebár)... Azután soha nem vettem az ölembe mesenézés közben...

Végül a nagyszüleim telkére került, egész nap a mezőket járta, de estére mindig visszajött. Az ottani zsenge növényeket sosem bántotta, azt hiszem, mindig más telkén lakott jól a szomszédok nagy öröme.

Húsvét környékén mindig eszembe jut Gömböc, aki most már az örök vadászmezőkön legel, és örülök annak, hogy ott sosem jön a vadász.

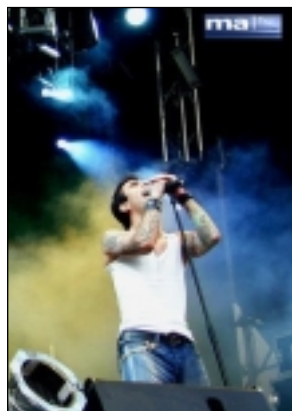
Engler Márta

Hegyalja fesztivál...

...ahol a part szabad!

A Hegyalja Fesztivál ötletét egy természeti katasztrófa ihlette: a tiszai ciánszennyezés 2000-ben, éppen ezért a rendezvény egyik vezérgondolata a jó zene mellett a környezettudatos szellemiség. A hagyomány immár hatodik alkalommal idén is folytatódik, a Hegyalja Fesztivállal a vidék legnépszerűbb rendezvénye kerül megrendezésre július 13 - 17. között, Tokaj-Rakamazon, a Tisza Kempingben. Hat zenei színpad és tizenöt változatos programhelyszín mellett Tokaj, a világörökség része, a Tisza és a Bodrog festői környezete ideális helyszín a nyári kikapcsolódásra.

Zenei kínálatban immár bizonyos, hogy továbbra is a vidéki rendezvények közül a legnagyobb jön létre: közel százhatvan fellépő, négy napon át szórakoztatja majd a fesztivállátogatókat. A teljesség igénye

mely látványban is feledhetetlen élményt jelent, illetve a pakisztáni gyökerekkel bíró londoni Asian Dub Foundation. A rap

További, részletesebb információk:

Fesztiválinfo: www.hegyaljafestival.hu

Helyszínek: www.tokaj.hu ;
www.rakamaz.hu

Clawfinger: www.clawfinger.net
ADF: www.asiandubfoundation.com

Transglobal Underground:
www.t-g-u.com

Hybrid: www.hybridsoundsystem.com
EZ Rollers:

www.intercomrecordings.com

metal svéd koronázottjai: a Clawfinger, továbbá számos világsztár dj produkciója: a magyar élvonal underground dj-i

mellett az angol EZ Rollers, és a Hybrid. De hogy a hazai előadók se maradjanak ki, lényegében a teljes magyar élvonal fellép Hegyalján: Tankcsapda, Belga, Hooligans, Hiperkarma, Emil Rulez, Kis-pál és a Borz, Pokolgép, Hobo, Zagar, Anima Sound System, Depresszió, valamint Boban Markovic és zenekara, továbbá még több mint száz előadó különféle stílusokban...

Számos sportprogram, kirándulási lehetőségek, tiszai fürdőzés, a Skizo Szellemi Műhely programjai, drogprevenációs helyszínek és a zöld témák mellett természetesen a kapcsolódó területek - kultúra, közélet, politika gazdaság - képviselői is jelen lesznek a pódiumbeszélgetéseken, ahol a nyíregyházi E-misszó Egyesület szervezésében megmutatják magukat a legfontosabb hazai zöldszervezetek is.

A bérletek és jegyek május 9-től az Interneten, az ismert jegyirodáknak, és idén először a Szerencsejáték Rt. lot-tózóiban is megvásárolhatók. Elővételen a bérlet 7500.-, a helyszínen 9500.-, a napijegy pedig 3800 forintba kerül. A lot-tózóknak és az interneten a Gazdaságos Kombinált Bérlet kerül bevezetésre, amellyel 12900 forintért nemcsak a Hegyalja Fesztiválon, de a Mezőtúron megrendezésre kerülő Wan2 Fesztiválon is óriásit bulizhatnak a szórakozni vágyó fiatalok.

Viccrovat

- Hogyan helyezkednek el a síkidomok?
- A kör ül belül.

- Miért hordanak golyóálló mellényt a pincérek?
- Mert a vendég ló.

- Hogy hívják az olvasmányod agyát?
- Könyv velő.

- Mi a garázs másik neve?
- Motor óla.

- Hogy hívják a gyógyszerész férfit?
- Anti Patikus.

- Hogy hívják az a helyet, ahol sok férfit tartanak?
- Kantár.

- Hogy hívják azt a helyet, ahol sok azonos nevű férfit tartanak?
- Zsolt tár.

- Hogy hívják azt a szegedi épületet, amiről fogalmad sincs?
- NemtuDÓM.

- Miért van seb a térdemen?
- Mert a nad rág.

- Mondj egy olyan szegedi épületet, amely véd a nem kívánt terhesség és a nemi betegség ellen?
- KonDÓM.

- Hogy hívják azt a várost, ahol sok idős embert ásnak ki a földből?
- Tatabánya.

- Miért tudsz csatlakozni a világhálóra a villamoson?
- Me'netjegy kapható!

- Hogy hívják az összetört H betűt?
- H-rom.

- Hogy hívják az összetört gyümölcsöt?
- Citrom/narancs.

Wan2 fesztivál

Kialakult a június 30-a és július 3-a között zajló, immáron tizenharmadik éve megrendezésre kerülő mezőtúri Wan2 fesztivál fellépőinek névsora. A teljesség igénye nélkül néhány név: Kispál és a Borz, Belga, Ladánybene 27, Tankcsapda, Hooligans, Depresszió, Besh O Drom,

Amorf Ördögök, Colorstar, Neo, Anima Sound System, Másfél, Zanzibár, Akela, Replika, Blind Myself, mintegy nyolcvan magyar fellépő és világsztár is, ezúttal minden korábbit meghaladó meniségben és minőségben: a trash metal new yorki ikonjai: az Anthrax, az ex Sepulturás Max

Cavalera Soulfly zenekara és a táncosabb kedvűeknek a Freestylers! Dj-kből sem lesz hiány, aki számít az underground tánzenekben, itt lesz: többek közt Palotai, Naga, Titusz, valamint a drum&bass kedvelőinek: Roni Size egyik társa, a Full Circle kiadós Dj SUV Angliából.

A 2003. óta a Városi Strandon zajló fesztiválon a többszínű zenei események mellett különböző kulturális programok, mozi, drogprevenciós helyszín és a St. Hubertus Kalandpark is várja a szórakozni vágyókat, persze a hagyományos vízi-foci sem marad el, illetve a fesztivállátogatók számára továbbra is ingyenes a strand látogatása.

Egyéb területeken is felkészültek a Wan2 szervezői, akik a korábbiaknál is jobb feltételeket ígérnek a kempingezőknek, illetve a napijeggyel érkezőknek. A fesztiválra május 9-én

kezdik meg a napijegyek, illetve a bérletek árusítását a jól megszokott helyeken. Az idén a jegyárusításba bekapcsolódik a Szerencsejáték Rt. hálózata is, tehát az ország egész területén a lottózókban és a Jegyzóna logóval ellátott áruhelyeken is válthatók Wan2-belépők. Az internetet előnyben részesítők a világhálón is megválthatják belépőiket, amelyek ára az idén a következőképpen alakul: bérlet elővételben: 6500 forint, a helyszínen 8000 forint. A helyszínen váltható napijegyek csütörtökön és pénteken 3500, szombaton pedig 4000 forintba kerülnek majd. Újdonság, hogy a lottózókban, valamint az interneten kombinált Wan2 és Hegyalja Fesztivál bérletek válthatók.

Háttér:

A Wan2 Fesztivál hivatalos honlapja: <http://www.wan2festival.hu>
 Mezőtúr: www.mezotur.hu ;
www.mezotur.com
 Anthrax: <http://www.anthrax.com>
 Soulfly: <http://www.soulfly.com>
 Freestylers: www.thefreestylers.com

Ásóka, a körömgomba

Jelen sorok írója tudja, hogy fogyasztói társadalomban élünk. Annak meg ugyebár az az egyik mozgatórugója, hogy mindenki vegyen meg egy rakás dolgot, amire semmi szüksége. Mert ha senki sem venne semmit, amire nincs szüksége, azoknak az embereknek, akik a felesleges dolgokat gyártják, nem lenne munkájuk, így borulna a rendszer. Jelen sorok írója is megvesz időnként olyan dolgokat, amire semmi szüksége, erre főként ébredés után szokott rájönni, hasogató fejjel, üres pénztárcával, különböző sérülésekkel a testfelületén, satöbbi.

A munkájukat elsőként elvesztők táborába tartoznának a manapság nagy megbecsülésnek örvendő, ennen magukat betegre kereső reklámszakemberek is.

Ezen írás célja nem más, mint kreatív tevékenységük (itt: a tévés reklámok) rövid vizsgálata, oka pedig az, hogy a szerző nem lát a pipától az ostoba reklámok miatt, amivel nap mint nap sokkolják, ha véletlenül bekapcsolva felejtí a tévét.

Szóval. A reklám fő célja, hogy vonzóvá tegyen bizonyos termékeket a potenciális fogyasztók számára. Ezért alapkövetelmény vele szemben, hogy érthető legyen, figyelemfelkeltő, és tömör, hiszen maximum néhány perc áll rendelkezésére, hogy meggyőzze a nagyközönséget.

Sok mindennel lehet figyelemfelkeltővé tenni egy reklámot, ezek közé tartozik a humor is. Persze humor alatt is

mást és mást értenek a különböző reklámszakemberek: nehéz összehasonlítani a régi Soproni Ászokos reklámok poénjait a zsíros hajú, „élénken vokalizáló” Vodafone-os arccal (a Vodafone legújabb szellemi terméke mellesleg a meglepetésre épít: az ember végig azt hiszi, hogy meg fogják mosni a tag haját, és csak a végén derül ki, hogy nem sampon, hanem telefont akarnak eladni). De a mai reklámkínálatban már az is dicséretes, ha csak nyomokban tartalmaz szellemesnek szánt ötleteket. Egyébként is veszélyes dolog a humor: nem mindig egyértelmű. Fennáll a lehetőség, hogy nem értik meg az „üzenetet”.

Leginkább erre építenek a jelenleg futó reklámok alkotói, mikor kiagyalják, mire

harap háziasszony, gyerek, macska, menedzser vagy bányász. Az egyértelműsége. Perem alá kandikáló bacivadász, a zacskós levesek mestere, a koleszterinszegény étolaj harcos gyámolítója: hát ki lenne más, mint a Gondos Háziasszony? Ha igazán törődsz a családdal, nem mulasztod el lefertőtleníteni a gyereket Domestossal, ha megjött a játszótérrel. De apukának is legyen büntudata, ha nincs erekciója a legújabb autómódellek láttán! És ha igazi férfinak akarja tartani magát, hát jobb, ha a barkácstermékek is izgalomba hozzák. A nagymama meg megint jól megszívta, mert az ő sütijét már nem kéri az unokák: költheti a szerény nyugdíjat drága csokira, sok tejjel és a gyerek számára létfontosságú vitaminokkal. A mosógépszerezők elemzése megérne egy külön cikket, de tartok tőle, hogy nincs meg hozzá az elméleti képzettségem, úgyhogy őket most hagyjuk. De itt legalább viszonylag tiszta a kép: megvannak az ideális típusok, és ha valaha is meg akarjuk közelíteni a tökéletességüket, meg kell hogy vegyük az általuk reklámozott terméket. Ha nem tesszük, elképzelhetetlen károkat okozunk családkunk, barátaink, kutyánk életében. Szinte hihetetlen, hogyan vészelté át az emberiség az intelligens mosóporok nélküli hosszú-hosszú korszakot! Ugyanide tartoznak a híresebber reklámok is: sztár vagyok, tehát jó fej. Ha te is olyan jó fej akarsz lenni, mint én, akkor vedd meg, amit rád akarok sózni. Nekem már van olyanom, szerezz hát gyorsan Te is egyet, és egyből szeretni fognak az emberek, még ha eddig sikítva tértek is ki az utadból! Ezekkel nincs különösebb gond, a fogyasztó megszokja őket, egy

idő után csak egészen enyhe adrenalinlöketet idéznek elő. Olyanok, mint a politikusok.

Valamivel homályosabb, de talán éppen sejtelmességével hódít az az irányzat, aminél lényegében mindegy, mit reklámoznak, a fontos az, hogy legyen benne jó nő kevés ruhában. Itt felesleges logikai kapcsolatot feltételezni a termék és a reklám között, ha csak nem az a logikai kapcsolat, hogy ha jó nő táncol a háttérben, akkor az a termék is olyan jó,

mint a nő (bár ez már meglehetősen minimalista magyarázat).

A némi fantáziával megáldott-megvert elmére azonban nem az előbb felsoroltak jelentenek hatalmas veszélyt, hanem a címben is említett Ásóka, a körömgomba-féle ámokfutások. Ha esetleg valaki nem értené meg, hogy a körömgomba elleni gyógyszer a körömgomba ellen véd, hát teremtsünk személyiséget az említett huncut kis gombácskának, hogy könnyen megjegyezhesse. Az sem elég, ha valaki egyszerűen éhes. Sokkal hatásosabb, ha az éhség utálatos Éhségmanó formájában támad, és CSAK

a dobozos tejberizs kergetheti el (valahol beérnék egy marék főtt rizzzel is, de azoknak felesleges reklámot csinálni, mert gyakorlatilag kívül esnek a fogyasztói társadalmon és tévéjük sincsen). Ha megdörzsöljük kedvenc tisztítószerünket, előpattan a flakomból Mистер Proper és legyarka a zsírt a gáztűzhelyről, ha kell, ha nem. Középső húgom kora gyermekségében gyakran kapott hólyaghurutot. Akkoriban azt hitte, a hólyaghurut egy szemét kis rém, ami sötétben támad. Kisgyerekként még valóban nehéz lehet felfogni, mi is az a betegség. De hogy felnőttként is itt tartson a célközönség, azt nehéz elképzelni. Hosszas fejtörés után arra jutottam, csak három magyarázat lehetséges erre: vagy tényleg ennyire hülyék vagyunk, vagy a reklámszakemberek néznek minket hülyének, vagy ők annyira ostobák, hogy azt hiszik: ez jó, szellemes és megfelel a magyar társadalom értelmi fejlettségének. Mi meg felugrunk a tévé elől, dühünkben felrúgjuk a kutyát, aki persze semmiről nem tehet, emiatt büntudatunk is lesz, és még jobban berágunk a világra. De hiába az igény: eszi, nem eszi, nem kap mást. Ráadásul ott az értetlenség: az ostoba reklámok sokszor sikereesebbek, mint a kreatívak.

Úgyhogy megoldás helyett maradnak az álmok, melyekben lapáttal verem agyon Ásókat, rálépek Éhségmanó fejére, és kirugdosom a szekrényemből a Cocco-línóval mosott ruhában fetregő bűdös sünszerű jószágot.

Jucus

Rémálom

(Veled is megtörténhet!)

Talán nem ismeretlen a téma. Talán már lerágott csontnak számít. Újságcikkek, könyvek, riportok és filmek szólnak lányokról, akiket megtámadtak, megerőszakoltak, zaklattak. Mégsem figyel oda rá az ember, amíg vele is meg nem történik... Nem egy savanyú megjegyzést hallottam már (főleg a másik

nem képviselői között), hogy nem is érti, miért ez a hiszti és felhajtás! De mi, nők is gyakran kerüljük a témát, mert nem akarjuk elhinni, velünk is megeshet. De lehet, hogy egyszerűen csak félünk. Én viszonylag ép bőrrel megúsztam. Nem erőszakoltak meg, még csak le sem támadtak. Csak akadt egy kísérem...

Már régóta gondolkodtam rajta, hogy leírom. De nem ment. Hiába próbáltam. Pedig már több mint két hónap telt el azóta.

Hogy miért teszem meg most, az majd a végén kiderül, remélem. Talán néhány lány megússza azokat az álmatlan éjszakákat, és az utcán sem kell félve

végigsétálnia, hátha összeakad egy nemkívánatos személlyel.

Nevetnem kellett sokáig, ha ismerőseim csodálkozó tekintetét lestem: „Egyedül végig mersz menni a Parkon ilyen későn?“, „De hát ott szatírok vannak!“ A rémtörténetek sohasem riasztottak el egy-egy éjszakai sétától. Kifejezetten szerettem hazaballagni egyedül az éjszakában néhány jól sikerült buli után. Legtöbbször énekelgettem, megnéztem a Tiszát és végiggondoltam az este eseményeit, egyéb megfontolandó problémákat.

Nem féltem.

Február elején egy páran nekivágtunk az éjszakának. Mi tagadás, nem kevés alkohol fogyott ezalatt. A JATÉ-ban kötöttünk ki. A buli jó volt és a hangulat sem maradt el. Összetalálkoztam egy kedves ismerőssel. Beszélgettünk. A vizsgaidőszak csak pár napja ért véget, nem túl sok sikerrel. Elsírtam magam. Úgy éreztem, jobb, ha hazamegyek. Vettem hát a kabátom és hazaindultam, egyedül. Hadd bulizzanak csak a többiek!

Alig léptem ki az ajtón, már az utcasarkon mellettem termett valaki.

Hatalmas volt, bőrkabátja alatt sportos fehér pulcsi, kapucnija a fejére húzva.

– Szia! Segíthetek? Látom, sírsz!

– Nem, kösz!

– Hogy hívnak?

– Nem mindegy?

– Hazakísérhetlek?

– Nem! Bocsi, de az ismerkedésre nem ez a legalkalmasabb időpont.

– Járunk?

– Mi??? Nem! Szerintem te ma este nem a legjobb nőt szúrtad ki magadnak! Menj vissza a buliba és keress valami jobbat!

– Meglátalak. Olyan szép voltál, hogy azt mondtam, nekem meg kell ismernem téged! Megvigasztallak.

– Nem kell, kösz. Ez az én problémám.

– Hova mész?

– Haza.

– Hol laksz?

– Nem mindegy?! Messze!

– Hogy hívnak? Attila vagyok.

– Kati.

– Fogjunk kezét!

– Nem, bocsi!

– Van kedved beszélgetni?

– Nem, ez majd elmúlik, nekem kell megoldani.

– Megfoghatom a kezéd?

– Nem!!! Honnan vetted az ötletet?! Nem is ismerlek!

– Ismerkedjünk össze!

– Rohadtul nincs hozzá hangulatom, nem látod?

– Mi a számod?

– Felejtsd el!!!

– Miért?

– Mert nem adom meg, nem ismerlek, nem is akarlak!

Ekkor már a Tisza-part mellett voltunk. Nekitámaszkodtam a korlátnak és az előző beszélgetésre gondolva újra sírni kezdtem. Megsimogatta a hátam...

– Hagyj!! - eltoltam magamtól és messzebb léptem tőle. Ekkor még inkább csak dilisnek néztem, mint pszichopátának!

– Meg akarlak vigasztalni.

– Úgysem tudsz. Nem is ismersz! Menj már innen!

– Hiszel Istenben? - Néha úgy éreztem, nem is hallja, mit mondok.

– Hiszek. Vagyis csak hittem.

– Jársz templomba? Olvasod a Bibliát?

– Nem, az már régen volt. Azóta sok minden történt...

– Én járok egy közösségbe.

– Kösz, nekem is megvan otthon a magam köre!

– Gyere, hallgass meg minket egyszer!

– Inkább nem!

– Milyen vallású vagy?

– Református.

– Adok neked egy képet. Amikor meglátalak, tudtam, hogy neked Istenre van szükséged...- azzal elővette a zsebéből egy szentképet, hátulján egy zsebnaptárral. Letette a korlátra és keresztet vetett rá, majd megcsókolta!

– Azt kértem az Úr Jézus Krisztustól, hogy legyél boldog.

– „De jól!”

– Nem hiszel benne?

– Egy képben? Abban nem!

– Gyere, akkor mutatok neked valamit!

Ekkor már nem kellett volna továbbmennem vele. De még az alkohol dolgozott bennem és éppen „minden mindegy” - hangulatomban voltam.

– Menjünk el a Dómhoz!

– Hm - megrántottam a vállam- menjünk! Átballagtunk a térre a térdig érő hóban.

– Nézd, ott van Isten! - mutatott a homlokzat közepére.

– ??

– Ott fent!

– Persze! - Az egyik szent szobrára mutatott. „Mert hülye azért nem vagyok (ennyire)!” - Az nem Isten! Egy szent. Abban én meg vallásomnál fogva nem hiszek!

– Megfoghatom a kezéd?

– Nem, még mindig!

Most sem értettem, honnan jött ez a merész ötlete hirtelen.

– Mi a számod?

– Nem érted? Nem adom meg!

– Gyere, üljünk le!

– Jó.

Az árkádok alatt akadt néhány üres pad, kiválasztottunk egyet. Már nagyon fáztam és kezdett úrrá lenni rajtam a félelem is.

– Megfoghatom a kezéd?

– Nem, már megmondtam.

– De meg akarlak vigasztalni.

– Tedd azt! De ne így!

– Ül velem szembe! Biztosan nagyon szépek a szemeid!

– Ja, meg a mesemaci! Szempillát nem keresel benne?

– Na!!!

– Nesze! - és felé fordultam.

– Megcsókolhatlak?

– Hagyj már békén!

Megfogta a kezem, simogatni kezdte, aztán a lábam felé csúsztatta...

Felugrottam!

– Átölelhetlek?- tárta szét a kezét.

– Nem, mennem kell!

– Búcsúpuszi?

– Dehogy! Hülye vagy?

Ekkor már menekülni akartam, de valahogy a sarkamban volt mindig.

– Megadod az e-mail címed?

– Maximum....

– Hogy?

Elkezdtem betűzni. Elővette a telefonját. Végül rám maradt, hogy beírdam, de úgy remegett a kezem, hogy visszaadtam neki. Ez volt a szerencse a szerencsétlenségben.

Elkezdte ő írni a címet. Elakadt. Itt volt az alkalom. Ekkor futottam el. Ahogy csak bírtam, rohantam vissza, a JATE felé. A bejáratnál már nem foglalkozott velem egyik kétajtós szekrény sem. Vége felé közeledett a buli. Még akadt pár ismerős, akikre rátaláltam. Azonnal látták, hogy nem vagyok jól. Nagy nehezen elmondtam nekik, mi történt, aztán hazavittek taxival. (Köszönöm, Fiúk!)

Csak azután jött ki rajtam igazán az idegesség. Pár napig a hangjától visszhangzott a fejem és álmaimban is a bamba pofáját láttam. Bármerre jártam az utcán, paranoiásan nézegettem a kicsit is rá hasonlító embereket. A fehér pulcsik láttán még a lélegzetem is elállt.

De a barátok most is segítettek! (Csiga, Kolibri, „Fan Club”)

Hogy miért csak most írtam le? Láttam. Pár napja egy koncerten. Elöl, az első sorban táncoltunk, énekeltünk, tomboltunk a barátokkal. Kicsit kihajoltam a korlátan. Pár méterre tőlem ott állt. Bambán

nézelődött. Kihajolt ő is az első sorból és leste a lányokat, talán éppen újabb „áldozatát”. Megpróbáltam nem odafigyelni rá. De a szemem sarkából folyamatosan láttam minden mozdulatát. Az járt a fejemben, vajon észrevesz-e, megismer-e. Rettegtem. A koncert végén pánikszzerűen menekültem ki a teremből, húzva magam után a többieket. (Bocsi!)

Ez az én történetem. Vannak biztos olyanok, akik csak forgatják a szemüket. Hát, ez nem az ő cikkük!

Igaz, elismerem, butaság volt ott maradnom. Előbb is elszaladhattam

volna. Máskor nem teszem! Nehezebb volt viszont ezután lerázni, mint hittem! Egy biztos: ma már nem szeretek hazajárkálni egyedül! (Köszö a kíséreteket!)

De van még egy megoldás: a taxi.

Jobb kiadni néhány száz forintot az utazásra, minthogy gazdagodjunk hasonló, vagy akár rosszabb élményekkel.

Katt

Rejtvény

„Mindenki annyit ér, ahány nyelvet beszél.” E közhelyé váló megállapítás azonban mégis hordoz magában igazságot. Gondoljunk csak arra, hogy amikor azonos végzettségű emberek pályáznak ugyanarra az állásra, a „jó kávé főzés” művészete mellett a nyelvvizsgák száma fogja a mi javunkra billenteni a mérleg nyelvét. Céлом az, hogy olyan mókás és szórakoztató tanító nyelvi rovatot indítsak útjára, aminek segítségével játszva sajátíthat el hasznos szavakat, kifejezéseket az a kedves olvasó, aki véletlenül nem lapoz tovább, és szán pár percet arra, hogy megoldja a következő rejtvényt. Az első alkalommal az angol nyelvtudással rendelkezők élveznek előnyt, de szándékom az, hogy idővel a németesek és franciások se maradjanak fejtörő nélkül.

Lássuk tehát a feladványt!

- animal with 8 legs
- Christian holiday (egg, rabbit etc.)
- the fastest "letter"
- river in Canada
- German car-type
- adjective (mng. not nice)
- one of the United States
- predator bird (its plural is a famous band)
- it checks your bones with a ray of light
- ... somebody's breath away
- Hollywood's most famous mouse
- product of Wrigley brothers, America's biggest export (chewing gum)
- when your friends give you a name different from your original, then you have a _____ name
- a dark drink that wakes you up in the morning
- Mrs. Clinton's first name (Senator from New York)

If you solved this puzzle correctly then you can vertically read my dearest wish!

Szűcs Ágnes

Móra Nyúz - a Móra Ferenc kollégium lapja. Megjelenik kéthavonta 120 példányban, ingyenes terjesztéssel.

Szerkesztő: Kaplár Kata

Tördelő- és képszerkesztő: Szabó Evelin

Korrektúra: Dávid Péter, Lévai Rita

Rovatvezetők: Bácskai Zoltán, Bártfai Imre, Dávid Péter, Kajcsa Szilárd, Mészáros Orsolya, Pintér Lajos, Simonka Rita, Verbói Barbara

Szerzők: Balogh Mária, Diós Henrietta, Engler Márta, Farkas Judit, Flaisz Vivien, Karácsonyi Katalin, Kis Zoltán, Lévai Rita, Lutz Gábor, Réfi Veronika, Sörös Ágnes, Szalai Anita, Székely Erika, Szűcs Ágnes

